

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

A M. N. MUSEUM
URIALAP OSZTÁLYA

GUTTMANNÉ SZ. BALÁZSFALVI LIPOVE CZ MÁRIA, BUDAPEST

Minden jog a szerzőé

Kicsi lánykám...

(E. Zsolnay Boriska)

Zenét szerző: Sásdi József

Tempo di Tango.

The musical score is written in 2/4 time and consists of four systems. Each system includes a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a rhythmic tango pattern in the right hand and a more melodic line in the left hand. Dynamics include *f*, *mf*, and *ff*.

System 1: Instrumental introduction.

System 2: First vocal entry with lyrics:
 A kan-dal-lón ke-tyeg a ré-gi ó-ra
 A mu-la tö-ban pez-gő má-mor nó-ta

System 3: Second vocal entry with lyrics:
 ké-pek mo-so-lyog-na a fá-lon
 É a nő-s oly cso-da ked-ve van
 Lá-gyan futul a sár-ga ris ka-
 A lányo-rat mind ma-ga nő-re

System 4: Third vocal entry with lyrics:
 ná-ri
 hív-ja
 Egy nyi-tott könyv he-ver a pam-lá-gon
 És új sa-gol-ja né-rik bol-do-gan

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-u. 37. (Berlini-tér sarok) * Telefon: Aut. 107-23 * Előfizetési ár: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 7 P * Egyes szám ára: 80 fill. Ausztriában 1 Sh. 40 Gr. Franciaországban 6 Frc. Olaszországban 4 L. Amerikában egy évre 8 Dollár.

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

OPTIMIZMUST!

Mióta világ a világ, a derüsen látók folytonos harcot vívnak a sötétebb látókkal. Az optimisták a pesszimistákkal. Ez a harc a történelem csöndesebb korszakaiban lap-pangó, majdnem észrevehetetlen, inkább csak az élet apró jelenségeiben megnyilvánuló. De nagy vihar-járás közben, mikor villámlam terhes a levegő és a gyöngeszívűek rémülten húzódnak tető alá, amikor itt egy törzsökös fa recsen, ott egy ház omlik össze, borzasztó nehéz dolga és te-gyük hozzá: áldásos hivatása van az optimiz-musnak. Az ijedősöket, a megrettenőket, a bá-tortalanokat, a csüggedteket, a lemondókat kell új csatarendbe állítania, új rohamra ve-zetnie az élet könyörtelennek látszó, de szívós-sággal és hittel mindig visszariasztható ellen-ségei: a balsors, a megpróbáltatás, a viszontag-ságok ellen. Az optimista pezsdülést, sürgést-forgást, munkát, életet akar látni, mert fanatikus-bizik az emberi akarat, a kitartás, a becsület-es igyekezet diadalában. A pesszimista ölhetett kezekkel nézi a fürgeteg dülését, s ahelyett, hogy minden erejét megfeszítve he-segetné el a kétségbeesés huhogó baglyait, maga is odaáll a vést sívító ragadozók kóru-sába. Az optimista reményt hirdet, mert épí-teni akar, a pesszimista még a remény pisll-koló mécesét is kioltja, mert az ő lényege nem az alkotás, hanem a passzivitás, a teljes megállás és télettség, amitől már nincs messze a kártékony rombolás.

Ki ne fordult volna életének valamely ne-héz szakában jóbaráthoz tanácsért? S ki ne emlékeznék rá, milyen tanácsot adott az az ember, aki derüsen látja a világot, vagy legalább is néhány színfokkal derűsebben, mint látta ő maga elborult szemmel? Micsoda hatalmas energiát önt az emberbe a nyugtató, biztató, vigasztaló szó, amikor a lélek már-már össze-roppanva, a legirtózatosabb megoldások mere-déke felé tántorog. Micsoda hatalom, milyen csodálatos varázserő rejlik a józan optimizmusban, a megfontoltság és szelid bölcsesség simogató szavaiban, amikor egész lényünk fel van dülva, amikor iránytű nélkül buk-dácsol az elme, minden szélsőségre hajlamos érzékenysé-gel vergődik a szív és fáradtan tapogatódzik a hűdött akarat egy megzavart lelkivilág labirintusában!... Hány embert adott vissza önmagának, a családjának, az életnek a kellő időben, kellő helyen és kellő hangsúllyal latba-vetett baráti szó, baráti tanács! Mi más ez, mint az opti-mizmus diádala? És mi más ez a diadal, mint az élet győ-zelme a pusztulás, a halál fölött? Az optimizmus maga az élet, mert tele van életigenléssel, a pesszimizmus útja a megsemmisülés felé vezet, mert tele van élettagadással. Amaz: tiszta pozitívitás, emez: csupa negáció.

Kérdezzük: egészséges ösztönnel, józan ésszel oda le-het állni az élet tagadóinak szomorú, beteg táborába?

Harcot hirdetünk a pesszimisták ellen, akik apró örömeink tiszta italába méregcsöppeket csempésznek, akik sóhajfelhőket eregetnek az arcunkba, hogy elhomályosít-sák a világos, tiszta látásunkat és egy fájdalmas káprá-zat kinjárt oltják belénk, mert azt hisszük, hogy a nap sötétült el, pedig csak ők csinálták a sötétséget. Derengő hajnalunkba sápadtságot, verőfényes nappalunkba hideget és homályt, csöndes esténkbe izgalmakat, éjszakai nyugó-vásunkba nyugtalanságot hazudnak. És van-nak fáradt, fásult, vagy hiszékeny lelkek, ame-lyeket egy-egy balsiker, valami hátrány, vagy kár elszenvedése, az életnek kisebb-nagyobb nehézsége hajlamossá tesz a ríogatók szavára, a lethargia sugallatára. Gondolják meg ezek a gyöngé lelkek, micsoda bünt követnek el ön-magukkal, családjukkal és az egész társada-lommal szemben, amikor odaadják magukat a reménytelenség silány prófétáinak, gondolják meg, mily rohamosan őrlődnek fel az idegek, ha a napi gondon-bajon kívül még káros és kóros hangulatokkal is megterhelik, gondolják meg, milyen neveltséges és ostoba az az ember, aki rémlátással gyötri magát, aki fanciesali ábrázattal járja az élet útjait, földre szegzett szemmel, lehorgaszott fejfel, miközben észre sem veszi, hogy közben újra kisütött a nap, szétszakadtak a felhők és az élet sugaras ol-dalán emelt homlokokkal járnak a boldogság ke-résői. Boldogságot pedig csak az talál, aki nem sajnálja a fáradtságot, hogy megkeresse és keresni csak az tud, akiben bizalom lakozik, akiben hit lángol, akit a pozitív élet célja fűt. Az ilyen lélek csak optimista lehet.

Egy nagyon egyszerű kis történettel vilá-gítjuk meg az optimizmus hatását. A Duna partján egy szegény falusi ember, külsejére nézve földmunkás, bolyongott nekibusultán. Hetek óta nem volt keresete, már éhezett is. Ahogy a zöldségvásár felé megy, nagy fekete retek gurul a lábai elé. Mohón utána kap, lehámozza és beleharap. Egyszer csak azt látja, hogy egy rongyokba bu-gyolált öregebb férfi a retek eldobott héját felszedegeti és megeszi. Gondolkodóba esett. Hogyan, — mondta — én el akartam dobni magamtól az életet, pedig nekem a retek húsa jutott?... és ez a szegény, még nálam is sze-gényebb ember, nem gondol a halálra?... Új életösz-tön támadt benne és elindult munkát keresni. Meghalt benne a lázadó lélek, annak a még koldusabbnak a látása ele-gendő volt ahhoz, hogy szembeszálljon az élettel. Egy-szerre optimista lett, mert látta, hogy az életnek mélyebb mélységei, kinzőbb kinjai, nyomorultabb nyomorúságai is vannak. Az a még elesettebb ember rávezette az egyedül helyes útra, amelyen hittel és akarattal végre is célhoz érünk.

Ezt a képet tartjuk mindazok elé, akik csüggeteg lé-

lekkel, megtorpant akarattal, fogyatkozó reményekkel küzködnek az élet mai magas hullámverése közt. Különösen a családi élet harmóniáját, azt az egészséges optimizmust féljük, amely súlyos és viszontagságos időkben annyi életkedvet és életerőt adott nekünk. A férfi odaadó munkásságát, a nő házias buzgóságát, a szülőknek a gyermekek iránt való áldozatos szeretetét s a gyermekeknek azt a lelkes munkáját, amely új existenciák megalapozásáért folyik, valahogy meg ne támadja, ki ne kezdje, alá ne ássa a romboló pesszimizmus. Fogjátok be füleiteket, zárjátok be kapuitokat a csüggedés, a reménytelenség vészjósló hangjai elől. Bizzatok a hagyományos magyar tetterő végső diadalában. Élni akarunk, tehát élni fogunk. Mosolygó szemmel, derűs lélekkel, reménykedő szívvel.

A VÁMPIR

Írta: *Charles Marie Bréchel*

Néhány perccel Lugano állomása előtt történt.

Egy fiatal nő, aki eddig a kupé sarkában ült, az ablakhoz állt és véletlenül kiejtette kezéből a könyvet, amit olvasott. Olyan kétségbeesetten sikoltott fel, hogy Pierre, aki olvasásba merülve, ült szemben vele, odanézett és kötelességének érezte, hogy megvizsgálja:

— Asszonyom, ne essék kétségbe!..

Luganóban a pályáörnek tessék adni

egy kis borralalót, majd visszahozza önnek azt a könyvet...

— A kerek alá került és szétépedt, — siránkozott a nő. — És az a könyv nem volt az enyém! Csak kölcsön kaptam...

— Hát majd méltóztatik egy másik példányt vásárolni...

— Csakhogy ez egy dedikált példány volt!

— Tessék írni a könyv szerzőjének s közölni vele ezt a nagy szerencsétlenséget... Az írók rendszerint galáns emberek. A könyv szerzőjében is lesz annyi udvariasság, hogy küld egy másik dedikált példányt.

— Csakhogy ennek a könyvnek az írója már régen meghalt...

De már erre Pierre se tudott tanácsot adni. Jobban szemügyre vette földijét: csinos teremtés, kicsi, de azért bájos, gömbölyű gyerekarca van és nincs rosszul öltözve.

— De a könyv tulajdonosa nem fogja nekem elhinni, hogy nem én vagyok az oka! — kezdte újra.

— Parancsolja talán, hogy igazolványt állítsak ki önnek?

— Hát bizony, nem ártana, — hangzott a megkönnyebült válasz.

Pierre elővette a töltőtollát és ezt gondolta:

— Ennek a kicsi asszonynak egész rendes férje lehet, ha ilyen esekélységért is formális igazolásra szorul.

Aztán, a nő diktálása után, írni kezdte:

— Mint szemtanú, igazolom, hogy Rose-Claire Carron asszony teljesen ártatlan a könyv elvesztésében, amely a vonat zökkenése következtében hullott ki a kezéből.

— Végtelenül örülök, — fejezte be, — hogy egy ilyen szép nevű szép asszonnyal volt szerencsém megismerkedni és méltóztatnék megengedni, hogy aláírással egyidejűleg be is mutakozhassam. Jobb volna ugyan, ha sajátmagamnak a főnöke lennék. Fájdalom, csak egyszerű miniszteri titkár vagyok!

Az állomásra értek. A férfi levette a fiatal asszony táskáját.

— Méltóztatott szobát rezerváltatni?

— Igen, egy olcsóbb panzióban. A neve nagyon megtetszett nekem. „Minden igényt kielégítünk“, ez áll a menetrendben... A végén kiderül, hogy ön is ott lakik. — csacsogta az asszony és gyermeken kíváncsi arccal nézett a férfitra.

Pierret egyáltalán nem csábította az említett panzió vonzó neve. Ő a „Transatlantique“ strandhotelben rendelt szobát.

Udvariánsan elbucszott tehát új ismerősétől.

Még látta, hogy a kicsi asszony villamosra ül. Aztán egy autó a csillogó szipserpentin-úton a hoteljébe röptette, amelynek halljában már az első pillanatban két ragyogó U. S. A.-ladyt látott, egy szököt és egy hollófeketét, akik teljesen lekötötték érdeklődését.

*

Egyébként Pierre már aznap délután újból találkozott vasúti ismerősével.

Ősziessen hűvös nap volt. A rakparton kevés ember járt, de a kicsi asszony ott állt egy pad előtt és kétségbeesetten nézett köröskörül.

— Elvesztett valamit? — kérdezte Pierre.

— A kézitáskámat! Ide tettem magam mellé a padra. Egy férfi és egy nő ült mellettem. Amikor körülnéztem, már nem voltak itt. De a kézitáskám is eltűnt!

— Tessék azonnal jelentést tenni a rendőrségen... Értékes dolgok voltak benne?

— A pénzem...

— Tessék?! Minden pénze a táskában volt?!

— Szerencsére csak egy kisebb összeg. A többi bőrzacskóban a nyakamba hordom... De a táska! Csak ezt az egyet hoztam magammal!

— No, ez még nem olyan nagy szerencsétlenség! Vesszünk egy másikat.

Először megtették a feljelentést, aztán végigsétáltak a Via Nassa árkádjai alatti, ahol a világcégek áruházai vannak. A kicsi asszony eleinte hallani sem akart arról, hogy ajándékkul fogadja el a táskát, de aztán mégis kiválasztott egyet.

— Milyen az ön hotelje? — kérdezte az utcán a kicsi asszony.

— Megbírálhatja saját maga, ha ma este abban a szerencsében részesít, hogy velem együtt vacsorázik.

Kérlette magát egy ideig, de aztán elfogadta a meghívást.

Pierre csak most lett mérges megdölgötlan szavai miatt. Miért hívta meg ezt a nőt?! Kétségbe volt esve. Mindig úntatták azok a nők, akik nem tudnak egyedül utazni, akiknek állandóan mentorra van szükségük.

Kis kutya, nagy kutya...

— Ostoba dolog, hogy a magamfajta férfi egy pillanatig sem bírja megállni, hogy ne udvaroljon mindegyik asszonynak, — állapította meg Pierre. — Egyébként elég volt már a táska is. Szabadkozott ugyan, de később mégis elfogadta... Na, legyen neki is egyszer egy jó napja! Lásson belülről is egy luxus-hotelt! Aztán elég

az ismeretéből!... Remélhetőleg tudja, hogy estélyi ruhát kell fölvennie!

Úgy látszik, ezt tudta a kicsi asszony, mert kivágott fehér ruhácskában jött el, amely a maga egyszerűségében egészen csinos volt. Helyesen is viselkedett, annak dacára, hogy kissé elfogódott volt. Valami nagyon szórakoztatónak nem találhatta Pierre, mert állandóan átpislogott a másik asztalhoz, amelynél az a két amerikai lady ült, akiknek társaságában jobban érezte volna magát. Mikor azonban vendégének félénk szemébe nézett, nem állhatta meg, hogy így ne szóljon:

— Ha én lennék a maga férje-
ura, én nem engednék egy ilyen
gyámoltalan kicsi asszonyt egye-
dül utazni!

— Ah, — sóhajtott a nő, —
a férjem már nem parancsol ne-
kem. Elváltunk.

Pierre meglepődött.

— Remélhetőleg, nem fogja el-
mesélni nekem házassága regényét,
— gondolta.

Rose-Claire csak ennyit mon-
dott:

— Nem illetünk egymáshoz!...
Hát elváltunk...

Később azonban, amikor Pierre
fölsegítette a köpenyét, hogy ha-
záig kísérje, az asszony hevesen
összeborzongott:

— Nem megyek vissza a pan-
zióba!

— Miért?

— Mert az a panzió egy rabló-
barlang! Egész éjszaka félni fogok,
hogy megölnek!

— Egy panzió, amelynek hir-
detése benn van a menetrendben,
nem lehet rablóbarlang... Bizto-
san valami lármá ijesztette meg...

— Itt akarok maradni, —
mondta Rose-Claire határozottan.

— Effele nagy hotelben nem lakhatik magányos
hölgy, csak panzióban, — jelentette ki ellentmondást
nem tűrően Pierre és formálisan kicipelte vendégét.

— Holnap, reggeli után, kirándulok Comoba, — ha-
tározta el, amikor már egyedül volt. — Mindennap más-
hová randulok ki! Így talán észre tér majd önagysága,
hogy elegendő van belőle!

*

Másnap reggel, amikor Pierre lejött az étterembe,
Rose-Clairet már ott találta.

— Elhatároztam, hogy ideköltözöm, — jelentette ki
ragyogó arccal. — Egy mansarde-szoba megüresedett...
Nem drágább, mint a panzióban, mert nagyon magasan
van...

Pierre dühös is volt, de meg is esett a szíve rajta.
Szegény kicsi asszonynak kevés a pénze, amiből csak ilyen
olcsó mansarde-szobára telik.

Rose-Claire most már kevésbé volt zavart, mint teg-
nap, sőt egészen anyáskodva viselkedett: ő készítette el a
férfi teáját és kente meg a vajaskenyérét.

Mikor pedig a férfi el akart bucsúzni, az asszony is
felkelt és így szólt:

— Olyan bájos az én mansarde-szobácskám... Nem
nézi meg?

— Asszonyom, az előkelő hotelek vendégei nem te-
hetnek látogatást egymás szobáiban, — jelentette ki szí-
gorú hangon a férfi.

*

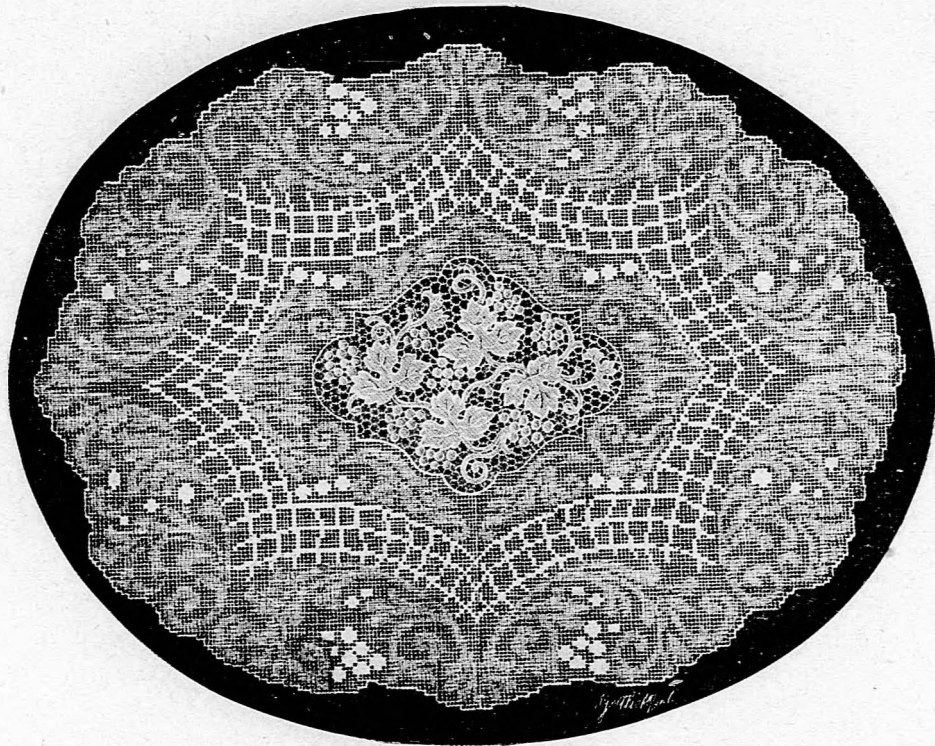
Pierre azt akarta, hogy a kicsi asszony öltözködése —
ha már állandóan vele mutatkozik — méltó legyen a hotel
előkelő hölgyvendégeihez.

Rose-Claire útiruhája, két blúzzal, meg az egyetlen

estélyi ruhája nem látszott elegendőnek. Luganoban azon-
ban mindent be lehet vásárolni. Azt az ezer apróságot is,
ami egy asszony eleganciájának feltétlenül szükséges ki-
egészítő része.

Egyébként boldog volt Pierre. Rose-Claire ugyan nem
volt különösebben szellemes és művelt, de annyi asszonyos
kedvesség volt benne, hogy Pierre nem beszélt a tegnapi-
ról és nem törődött azzal, hogy mi lesz holnap.

Nyolc nap múlva azonban rájött arra, hogy valami-

Milió (Gottlieb-modell)

képen mégis csak végét kellene szakítania ennek. Rose-
Claire kedves teremtés ugyan, de mindig a nyakán lóg.
Kellemetlenül érezte magát, de nem mert megmondani
az asszonynak.

Levelet írt tehát Párisba, egyik barátjának és meg-
kérte, hogy küldjön a címére egy táviratot, amely szerint
a minisztérium sürgősen visszarendeli őt szabadságáról.

A távirat azonban nem akart megérkezni, Pierre min-
den órában idegesen érdeklődött a hotel portásánál.

Nyolc nap múlva végre — éppen reggeliztek — meg-
jött a távirat, Pierre feltépte és azzal a hangszínezéssel,
amire előre elkészült, felsóhajtott:

— Kellemetlen!... Nagyon kellemetlen! — és át-
nyújtotta a táviratot.

A kicsi asszony egyáltalán nem sápadt el, pedig
Pierre ezt várta volna tőle, hanem egész nyugodtan így
szólt:

— Kár... A párisi gyors azonban csak délután hat-
kor indul. Addig mindent összecsomagolhatunk.

— Összecsomagolhatunk?! — szisszent fel magában
Pierre. — Mit képzelsz ez az asszony?!

Egy érzékeny asszony észrevette volna az ő ideges
nyugalanságát és kitalálta volna, hogy ezt a táviratot ő
rendelte meg. Így azonban kénytelen lesz mindent megma-
gyarázni neki.

— Kedves Rose-Claire, kérem, jöjjön velem a
foyerba... Nagyon fontos és diszkrét közölni valóm van
önnel...

*

Leültek a foyer egyik sarkába, ahol senki sem hall-
hatta beszélgetésüket. Pierre finoman próbálta változni
helyzetét, de Rose-Claire nem értette meg. A férfi kény-
telen volt kerekén kijelenteni: szó sem lehet arról, hogy

tovább is együtt maradjanak. Úgy kellett viselkednie, ahogy nem akart és amitől előre félt.

— Csak már vége lenne! — gondolta. — Még ellágyulok és maradok.

Pierre hirtelen felugrott, otthagyta az asszonyt és felment a szobájába. Ott aztán elkezdett gondolkodni:

— Szegény teremtés!... De én nem tehetek róla! Én nem ígértem semmit, ő akaszkodott a nyakamba!... Nem szeretem és alig várom már, hogy megszabaduljak tőle. Később úgyis gonosz lennék vele szemben... Szegényke jobban jár, ha idejében szétválunk és olyan férfit talál, aki meg fogja becsülni és szeretni fogja őt...

Holmijait idegesen dobálta be a kufferba, amikor dörömbölni kezdtek az ajtaján. A portás lépett be és ijedten jelentette:

— Nagyságos úr... A hölgy egy csónakot oldott el a strandon... Beevezett a tengerbe és beleugrott...

Pierre kisietett az erkélyre.

Rose-Claire valóban a tengerben lubickolt és úszni próbált. Két hajóslegény egy csónakon közeledett feléje. Beemelték a csónakukba és Rose-Claire meg volt mentve!

Kénytelen volt Pierre lemenni a partra, odaállni a kíváncsi szemek keresztútjába, üdvözölni az életbe visszatért asszonyt és busás borraivalót adni bátor megmentőinek. Előkerült egy orvos is, aki megállapította, hogy semmi komolyabb baj nem történt, de az asszonykának, az őszi hideg fürdő miatt, ágyba kell feküdnie.

Rose-Claire bágyadtan sóhajtott és a férfi vállára borult.

*

A szobájában aztán világos lett Pierre előtt, hogy az asszonyka csak komédiát űz vele.

Visszaemlékezett minden elfelejtett dologra. Például arra, hogy megnézte Rose-Claire visszahozott könyvét, amelyet kiejtett a vonatból, fellapozta az első oldalát és — semmiféle dedikáció nem volt benne!... Aztán mért nem beszélt soha többet az ellopott kézitáskájáról!... Találkozásuk első pillanatától kezdve az történt, amit az asszony akart. Ráadásul most az egész hotel az asszony pártján van és Rose-Claire arra kényszerítheti őt, amire akarja.

Csöngetett és szobaszámláját kérte.

A szálloda igazgatója furcsa gesztussal nyújtotta át neki. Rose-Claire Carron asszony részére még további három hétre kifizette a szobát és nagyobb összeget helyezett a szálloda safejébe az asszony rendelkezésére. Most már, ha akarta volna is, nem folytathatta volna szabadságát. Elfogyott a pénze.

Kofferjével a szálloda hátsó lépcsőjén osont le. Szökése olyan volt, mint egy végső vereség, de menekülésnek látszott...

*

Pierre már két hete dolgozott hivatalában és azon buzgalkodott, hogy elfelejtse kellemetlen nyári kalandját.

Egy nap, amikor hazament hivatalából, a kandallója mellett űlve egy nő várta, aki rögtön a nyakába borult.

— Rose-Claire! — kiáltotta elképedve.

— Olyan csúnya Lugano, ha maga nincs ott, — kedveskedett a kicsi asszony, mintha csak tegnap váltak volna el, a legteljesebb egyetértésben. — Tudja-e, maga rossz ember, hogy párisi címét elfelejtette velem közölni?... Kénytelen voltam a minisztériumban érdeklődni a maga lakása után...

— Hogy mert ilyet tenni?!

— Nem nagy bátorság kellett hozzá... A maga kollegái olyan kedves fiúk. El is meséltem nekik mindent... Persze, az utolsó napról egy szót se szóltam... Azon a napon mindketten nagyon idegesek voltunk... Ne is beszéljünk többet róla!... Egyébként a maga lakása sokkal kedvesebb, mint képzeltem. Az egyik szobát engedje át nekem... A háziasszony olyan bájos teremtés. Szívesen beleegyezett, mert megmondtam neki, hogy rövidesen megkötjük a házasságot...

— Rose-Claire! — bömbölte Pierre. — Megőrült maga?!... Soha egyetlen szó sem esett közöttünk a házasságról!

— De hát miért ne házasodhatnánk össze? — kér-

dezte naivan a kicsi asszony. — Magának egész rendes fizetése van és a szülei után is fog örökölni. Én pedig egész csinos teremtés vagyok...

— Csinos! — őrvongött Pierre. — De feltétlenül nagyon okos! Mindent el tud érni, amit akar! Nagyon jól ért ahhoz, hogy férfi-partnerét befolyásolja... Rose-Claire, ide hallgasson! Én nem szeretem magát és nem veszem el feleségül! Soha nem veszek el asszonyt, aki úgy behálóz, mint maga!... Távozzék, Rose-Claire és soha többet ne látogasson meg! Nincs magában asszonyi büszkeség?!...

Rose-Claire semmit nem felelt. Bekapcsolta a tea-főzőt és uzsonnát kezdett készíteni.

— Nem dobhatom ki, — gondolta Pierre. — Itt is botrányt fog csinálni!

Tulajdonképpen már megint fájt neki ez a dolog. Alapjában véve egész rendes feleség lenne Rose-Claireből, csak ne volna ilyen erőszakos.

Belépett Pierre háziasszonya és végtelenül diszkrétén párnákat és takarót hozott a másik szobában levő díványra. Rose-Claire maga is segített neki. A két asszony már cinkostárs volt.

— Itt akar aludni? — kérdezte Pierre.

— Többet nem megyek egyedül egy szállodába...

Elég volt Luganóban, — felelte az asszony.

— Rendben van!... De akkor én nem alszom itthon!

Rose-Claire egyáltalán nem tiltakozott.

— Á—á—á! milyen álmos vagyok! — ásitott, mint egy kisbaba.

— Azt képzeli, hogy itt fog maradni?! — mormogta magában Pierre. — Mennyire téved! Reggel majd más hangon beszélünk!... Ezt az éjszakát eltöltöm valahogy Vaillard barátomnál!

*

Ez a Vaillard küldte annak idején azt a táviratot Luganóba és minden bizalomra érdemes ember volt.

Amikor Pierre elmesélte neki a kalandját, összecsapta a tenyerét.

— Hihetetlen!... Rose-Claire is stimmel és a vasút is stimmel! Ismered Paul Moustont, a mérnököt, aki most Rioban van? Ó járt pont így az elmúlt esztendőben!... Az Aix-les-Bains-i vonalon ismerkedett meg a nővel. Önagsága becspte az ujját a kupé ajtajába és ő kötözte be. Aztán már nem bírt szabadulni tőle. A végén már kénytelen volt önagságát kidobni a lakásából. Mit gondolsz, mi történt?... Két nap és két éjszaka ott űlt az asszony az ajtó előtt. Az egész ház összefutott és megfenyegette Moustont. Harmadik nap mégis be kellett engednie és enni adni neki... Nem ölhette meg!... Aztán továbbra is ott maradt!

— És hogy tudott mégis megszabadulni tőle? — kérdezte Pierre.

— A nő nem tudott arról, hogy Mouston aláírt egy szerződést Délamerikába. Úgy ment el hazulról, mint rendesen és Marseilleba utazott. Semmit nem vihetett magával. A legszükségesebbeket útközben vásárolta meg, mert máskülönben a nő is utána ment volna és addig pityergett volna az utasoknak, amíg valamelyik a fedélközre helyet váltott volna neki.

— De hát ki ez az asszony? — gyötrődött Pierre.

— Mouston szerint becsületes nő, aki épp oly rendesen férjhez mehetne, mint a többiek. Csak az erőszakossága elviselhetetlen, amellyel mások életébe beletör. ...Annyit mondok: vigyázz! Az igazi vámpirok, akik a férfi idejét, pénzt és életét elrabolják, nem olyanok, mint Pola Negri híres filmeiben. Az igazi vámpirok a kicsi, babaarcú, segítségre szoruló, ügyetlen asszonykák, akiknek pártján áll minden lovagias férfi és akiknek látszólagos akaratgyengesége mögött több energia izzik, mint a legerősebb férfiban!

— Engem ugyan nem fog legyőzni! — mondta Pierre. — Holnap megcsinálom vele a végső leszámolást, akármilyen botrányba is kerül!

*

Három hónappal később Pierre és Rose-Claire házasságot kötöttek egymással. Fordította: Erdődy Elek

MINDENHATÓ ANYASZÍV

Irta: Börzsönyi Béla

Esett az eső, halkan szemerélt. A kis, törekeny asszonyka hallgatta az eső-cseppek egyhangú koppanását és arcoskája nekita-padta a hideg ablaküvegnek.

Új volt a ház, új a lakás, mely fehérségével hi-

deg volt még. Új volt az öröm, mely ide süttött egy meszsze, glóriás világból egyetlen fénysugarat: csöpp pólyás-baba aludt pufók boldogságban s amint az anya letérdelt a bölcsője előtt, úgy érezte, hogy a bölcső, a pólyák és az öklömnyi kis élet forróbban melegít, mint az a sarokba toppedt kádogkályha.

Fölemelte és magához szorította. Nézte az arcát, beszívta üde lélekzetét és üdvözülten nevetett. Ajkát csókra csucsorította, énekelni kezdett, gügyögni, míg az emberke kinyitotta szemeit és siránkozva félrehúzta a száját. Föltétlenül azt mondhatta: enni kérek, anyáéskám, enni... enni!... Anyácska, nagyon éhes vagyok... Enni kérek...

Beteljesedett óhaja, ott dorombolt az anyja kebelén pirosabban, mint a tulipán. Aztán elaludt és órák múlhattak az alvó gyermek csodálatában, míg az asszony felkelt a bölcső mellől és odatekintett a falórára:

— Kilenc óra! Szent Isten, már kilenc óra!.. Hol maradhat az uram?!

Eszébe jutott, hogy még nem vaecorázott:

— Uristenem, kape állást?... — töprengett elbúsultan.

Tegnap került ki a gyárból, a gyár bezárta kapuit; a rossz viszonyok között kinek is, minek is dolgozna a gyár?

Sustorgott a kályha, meleg párá-csókokat fújt az alvó gyermekre. A dundi kis álomszuszék versenyt fújt a kályhával és szájacskájának parányi lehellete az anya ráboruló arcát simogatta. Halk duruzsolással elszenderedett az asszony s nem vette észre, csak felrezdült, amikor belépett az ura tűzoltó-uniformisban.

— Kis uram, én édes uram!... — szökkent a nyulánk, fiatal férfi nyakába. — Hát sikerült, mégis csak sikerült!...

Tapsolt és kacagott, ujjongó öröme betöltött minden zugot.

— Csönd, Évácska, csönd, — simogatta, csendesítette a férfi az asszonyt és szemei beleparázslottak az asszony szemébe. — Felébred a gyerek.

— Hát bizony tűzoltóságnál! — büszkélkedett.

— Tyü, azt a nemjóját! Kilenc óra! Már mennem is kell!...

Összecapta bokáját, annak a bizonyos sarkantyúnak a híján. Az asszony alig győzte nézni katonaruhás emberét. Odapördült az alvó gyerek mellé és megcsókolta.

A gyerek felébredt és sívalkodni kezdett.

— Erigy mán te! — zsörtölődött kedvesen az asszony. A férfi nem hagyta tekintélyét csorbítani a gyerek előtt:

— Megyek is. Tíz órától éjfélig én leszek az inspekción.

Átölelte az asszonyt, beleszalutált a kredenc tükrébe, hogy meglássa magát:

— No, szerbuc!

Csöndesen behúzta az ajtót és lábujjhegyen, szinte repülve osont le a lépcsőkön, valami világot betöltő, óriási boldogsággal a szívében.

Az asszonyka pedig leült krumplit hámozni és dagtra tömte fával a kis kályhát. Egyik lábával a bölcsőt iparkodott ringatni, majd elhúzódott a bölcsővel a tüztől és elaludt szépen, csöndesen, akaratlanul a gyermekre hajolva, krumplival az ölében.

*

Nyugtalan álmok nyargaltak az utcákon, futottak a háztetőkön és az alvó asszonyon végigömlött valami nehéz, álomtűzes forróság. Nyelveltek, feleseltek, kiáltottak a lángok és az asszony nehezen, küzködve, mintha ólomból lettek volna lábai és befagyott kút lett volna a torka: mozdulni, kiáltani akart, de nem tudott, hiába, csak nem tudott. Odahúzta a leszakadni készülő, vergődő szíve a bölcsőhöz és felsikoltott.

A sikoly felrázta az álom kábulatából. A kemény égett, fújt, morgott és húzódott föl a megvadult, vörös vadmadár a kéményen át a padlás felé. Rőtörös, csapdosó szárnyak verdesve, megkínózva röptültek a léghuzattól kifelé a kéményen és rogovga gyűjtötták meg alatt a padlót.

Ilyenkor a gondolkodó lélek elveszti öntudatát, a rémületben a fül megsiketül, a fényességben a látó szem megvakul, az értelem eltompul, elszibbad, a borzasztó ezernyi hangtól, sístergéstől.

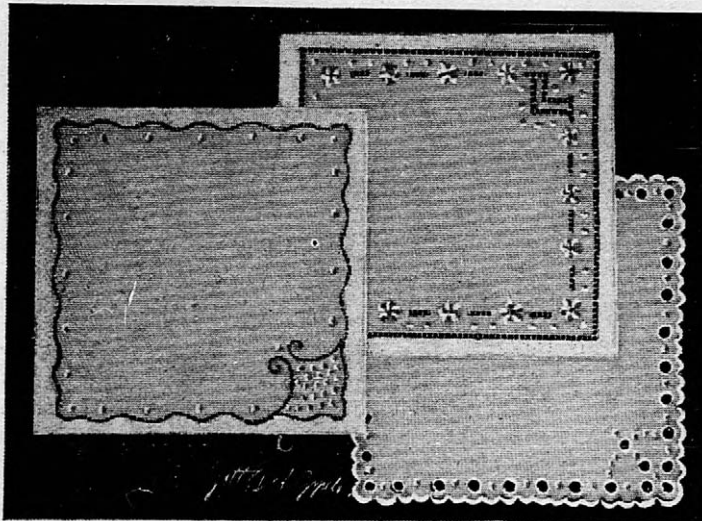
Csak a szív, az anyai szív dobban értelmesen, s míg a lábak nem tudnak megmozdulni a rémület hinárjából, az anyaszív parancsot ad a lábnak, mely futni kész, parancsot ad a karoknak, melyek az anyaszívhez ölelik fel a gyermeket.

Kitámolyog az ajtón, szoknyáját lebegteti a szél, vihar kavargó feléje a tüzből, fent és alant pillanatok alatt ég minden, meggyullad a lépcsőházban felhalmozott kőműves-állványok gúlája és a sok gyaluforgács, — csak fölfelé, a tető felé szabad az út, lefelé minden lángtengerben úszik, ott fönt még sziget itt-ott egy parányi hely, alant a pokol, felül az Istenítélet vörös hajnala, fúj letről a felpuffadt vörös sátáni száj, mint a fujtató, fújja, éleszti, sodorja a gomolygó, pattogó tüzet s az asszony, nem, nem az asszony, csak egy szív, csak egy élő, forró anyaszív, mindenható szerelemmel markol magához egy alvó pólyásbabát.

Mindenki kimenekült az égő házból, csak ő fut fent a magasságban, gyermekével a karján. Oson, imbolyog, lép a lángtengeren át, el-eltűnik, újra felbukkan, keskeny gerendahidakon megy a lángok fölött át, mint egy kötéláncos és örülten kalapáló szívére szorítja álmódó csöpp életét.

Létrák nyúlnak a falakra, üvöltő hangok harsannak feléje: nincs további út a háztetőn, — megáll a lángtengerben egy tűzfal ormán és felnéz az égre.

Piros az ég, de tüzeesebben lángolnak az emberi arcok. Nagy robajjal ledől egy fal, meginog, leszakad a párkány, beomlanak a mennyezetek és padlók mázsás súlyai. A sűrű por- és füstfelhőtől nem látni semmit.

Zsebkendők (Gottlieb-modell, lásd a kézimunkarovatot)

Madonna a tengerparton (Abbazia)

Órák múlhattak, de minden óra úgy rohan, mint egy másodperc. Leroskadnak a falak és leroskadnak az ember-szívek.

De ime! Most felszakad és torkukba löki szívüket a kiáltás:

— Ott, ott! Ájl még a tűzfal. Ott, ott! Ott van az asszony, ott fent, a kisgyerekekkel!

Egy ember üvöltötte, vagy ezer szájból hörgött:

— Ott fent! Él még az asszony!

Él. Ül és pihen a gyermekével a borzalom felett. Ül, mint Madonna a magasság égi trónusán. A tüztőlők létraerdeje összedől, nem tudnak hozzáférni. Felbukkanak itt is, ott is, közelében a sisakos emberek, de hiába, el nem érik.

— Dobja le a gyereket a ponyvába!... — üvölti fent a létra fokán egy kormos tüztőlő.

Az asszony lenéz a hang felé, de még jobban magához szorítja gyermekét. A gyermek a nagy forróságtól felébred, sír, gügyög, nem tudja, mi baja; kezecskéivel ott motoszkál az anyja mellén, enni kér.

— Hahó! Hahó! — kiáltja a tüztőlő. — Dobja le a gyereket. A gyere-ee-keket!...

Lent tartják a ponyvát.

Az asszony meg sem mozdul, gyermekét eteti és látni rajta, nincs hatalom a szívéen kívül, amelynek engedelmeskedne.

Egy tüztőlő fut végig az égő falon, át a szakadékon. Félrelöki társát és rohan, mint egy örült. Nem érheti el az asszonyt, mert ott, ahol az asszony ül, végighasadt a fal és mély szakadék tátong a falak között.

— Éva! Éva! — kiáltja fent a halálhídon a tüztőlő.

Az asszony megismeri a hangot és vére végigszalad minden sejtjén. Felkel a falomról, mintha segítséget csak onnan várna, ahonnan a nevét kiáltották, mintha senkiben másban nem bízna, csak abban az ismert hangban. Feláll az ormon és lenéz a mélybe.

— Éva! Éva! A gyereket! Hahó! Dobb le, alattad tartják a ponyvát!

Tétovázni látszik az asszony, újra és újra lenéz. Fehér villanással nyújtózik lent a mélységben egy kifeszített ponyva.

— Éva, nyugalom! Dobb le a gyereket! Ne félj semmit, ne félj!...

Az asszony öleli gyermekét, de el nem szakad tőle. A tűz egyre fenyegetőbb s az emberi zúgás odalent olyan, mint a vihar moraja.

Lekuporodik a férfi. Végigfut a falon és a túlsó falra lendíti át a kötelet. A kötel vége odahullik az asszony elé. Jobbjával a gyereket szorítja, balkezevel öntudatlan fonja, esomózza, kötögeti, rábogozza gépiesen a kötelet egy gerendára.

A férfi odaát megerősíti a kötel másik végét és neki-lendül a mélységes szakadéknak. Leng a tüztenger felett,

küszik a vulkáni tűzben és átér a túlsó oldalra. El akarja szakítani az anyjától a gyermeket, hogy ledobhassa a ponyvába, de az asszony karjai összenőtték a gyermekkel, nem lehet lefejtteni. Nem, a gyermeket nem adja, senki el nem veheti tőle.

Lent zsvajogva felzúg a tömeg.

Mindenki a magasba néz.

Imádság zsolozsmája hallszik.

— Miatyánk Isten, ki vagy a mennyekben...

Már nem bírják az idegek, sírnak, zokognak.

A férfi magához kötözi az asszonyt, ráerősíti övét a kötéltre és lassan, óvatosan hozza az asszonyt és vele a gyermeket. Karjait és lelkét megacélozza a tűznél erősebb apai szeretet. Mit nem tenne meg? Minden csodára képes.

Lent megdermed a tömeg ajkán az imádság is. Lélekzetet sem hallani.

De mégis.

Egy asszony tovább imádkozik:

— Szabadíts meg a gonosztól!...

Ott fent a kötel leng. Mély tűz fölött húzódik, mint pókhálón a pók, úgy himbálóznak ők hárman. Végre átérnek a túlsó oldalra.

Létrák nyúlnak fel, mint tapogató-esápok és a létrák végéről izmos kezek ragadják meg őket.

S a tömeg odalent felszabadultan, deliriumban üvölt, még sohasem imádkozott ily igazul, feltör, kacag, harsognáz, sírva, nevetve orgonázik boldog kiáltozása, melyet feldob az égig:

— Isten! Isten! Isten!

Patakyné új kalapszalonyjának (Haris-köz 5. szám) és Csery Gyula szücsmesternek (Prohászka Ottokár-utca 3. szám) közös kalap- és szörme-modellje

RABLÓK AZ ÉJSZAKÁBAN

Írta: Jo Hanns Roesler

Borzalmas éjszaka volt, amikor ez a rémes dolog történt.

A ház egyedül állott egy mély völgyben, kis patak mellett. Köröskörül sötét, bozontos erdőség terült el, szövevényes ösvényekkel. A közelben nem volt más ház és csak néha zavarta meg a csönzörgése.

Augusztus tizenharmadikáról tizennegyedikére virradó éjszaka. Péntek volt. Nyomasztóan feküdt az este a fákra. Egy ág se mozdult. Még a madarak is hallgattak. A patak mintha csöndesebben csobogott volna. A fojtó csönd még az állatokat is megbabonázta. A tehén nem evett, csak némán állott az istállóban és a kutya vinnyogva feküdt a házában.

A két öreg egyedül lakott a házában és szokása szerint korán tért nyugovóra. Lefeküdtek fáradtan, eloltották a lámpát. De a hőségtől nem bírtak elaludni. Az ág forró volt és a nyitott ablakon behallatszott a kutya panaszos szűkölése. A másik szobában ketyegett az óra. Egyszerre elhallgatott a ketyegés.

Ebben a pillanatban kezdődött a vihar.

Hallatszott a közeledése, mint amikor nehéz teherkocsik dübörögnek. A ház remegett, nyikorgott a gerendázat. A fák hajladoztak és tört ágakat esapott a szél a ház falához. A kutya vonított, az istállóban tombolt a tehén. A kakas kukorékolása is hallatszott az éjszakában.

Egyszerre...

— Mi volt ez? .. — a férfi felfigyelt.

— Én is...

— Hallottad?

— Igen... Hallottam... Persze, hogy hallottam!...

— Lépések?

— Lépések! És az ajtó!

Hallgatóztak. Fülük minden picit zajt fel akart fogni. Minden roppanásra aggódva figyeltek. Sokáig. De semmi nem hallatszott.

— Lemehetnél megnézni, hogy mi volt ez? — vélekedett a férfi.

— Én??

— Hát persze. Miért ne? Vagy azt hiszed, hogy félek? Nevetséges. Hiszen mehetnék én is, de minek mászszam ki ezért az ágyból?

Egy ajtó becsapódott. Három tompa ütés hallatszott. „Segítség!!“ kiáltott valaki.

— Segítség!!

A hang elfulladt.

— Az Isten szerelmére! — vacogott az öreg. — Gyilkosok! A közelben, a házában gyilkolnak! Biztos a lakószobában vannak. Onnan jön a hang. Asszony, erigy le!

— Jaj, nem merek.

— Bánom is én! Erigy, azt mondom! Nézz utána, mi történt. Talán már elmentek. De az ajtót jól csukd be!

Az asszony felkelt.

— Engedd, hogy itt maradjassak! — könyörgött.

— Leméssz! Ez a háziasszony kötelessége. Az ajtót jól becsukni!

Az asszony megkötötte a szoknyáját és vacogva kicsoszogott.

A férfi felült az ágyban. Várt. Egyszerre felugrott, bereteszte az ajtót, ládákkal eltorlaszolta. Hallgatózott. Behallatszott az asszony lépésének kopogása.

— Van itt valaki? — hangzott alulról. Aztán egy sikoltás. Már nem az aggodás: a borzalom sikolya. Zuhanás. Utána mély, süket csönd.

— Valami nincs rendben, — állapította meg a férfi — nem hallok már semmit.

Fülét az ajtóra szorította. Legalább lépéseket hallana! Vagy kiáltást! Vagy valamit!

— Lemenni nincs értelme, — reszketve bűjt vissza az ágyba — reggel majd megtudom, mi történt.

Fülére húzta a vastag dunnát és elaludt.

Reggel rendőr ébresztette fel:

— Itt is voltak?

— Éjszaka — beszélte el a férfi — rettentő zajt hallottunk, legalább tíz rablók lehetett: a feleségemet nem tudtam visszatartani, lement, hogy megnézzé, mi baj van.

— Ájultan fekszik lent a szerencsétlen teremtés.

A földszinti szobába értek.

— Mindenáron le akart menni. Könyörögtem, megtiltottam neki, de nem használt. Igaz, asszony?

— Igen, — sápadtan feküdt az asszony a diványon.

A rendőr folytatta:

— Mindenütt úgy volt, mint itt. Még hűsz másik egyedülálló házában. Azokba is betörték. Hiányzik valamijük?

— Azt hiszem, nem.

— A szekrényeket feltörték, mindent felforgattak, de lopni nem loptak el semmit. Biztosan gyilkosság történt. Ez a nagy vérfolt arra mutat... Kiáltást hallottak?

— Igen. Kétszer is egymás után.

— Seholy halottat

nem találtunk. De mindenütt véres volt a padló.

A rendőrök jegyzőkönyvet vettek fel és elmentek.

Két nap elmúlt. Semmi. A tettesek nem kerültek kézre. Harmadnap reggel levél jött. Az öreg felszakította és olvasta:

— Sajnáljuk, hogy néhány nappal ezelőtt megzavartuk az Ön álmát. De Ön a hibás. Miért nem vette figyelembe első levelünket?

Mi nem vagyunk se rablók, se gyilkosok. Deszkákat hasogattunk szét, mintha ajtókat törtünk volna fel. Mi kiabáltunk segítségért és mi mázoltuk be a padlót marhavérrel. Mi törtük fel óvatosan, hogy kár ne essék, a szekrényeket és mi fektettük b. nejét a diványra, amikor elajult.

De mi lett volna, ha mi igazi rablók vagyunk? Ha az Ön értékes bútorait szétromboljuk és minden elvihetjük elrabolunk? És ha b. nejét meggyilkoljuk??

Képes lett volna Ön valahonnan segítséget kérni? Nem! Ezért — és ezt akartuk csak Önnek bebizonyítani — feltétlenül fel kell Önnek szereltetnie még ma a mi „Hiddak“ telefonunkat a szabadalmazott vészjelzővel! Nem lehet meg falusi ház a „Hiddak“ nélkül. — A „Hiddak“ telefon a legjobb!

Fordította: Zagróczky Elek

R. Reissmann Gizella festőművésznő előfizetők Madonna-képe

AZ UTOLSÓ BARÁZDA

Irta: Dénes Gizella

Már múltóban volt a rekkenő nyári hőség. Az akácfák sűrű, fáradt koronáit néha meglengette a tétovázó nyári hőség. A piros cserepes, hófehér homlokzatú Zsota-kúriára furcsa csend borult. A nagyszemű, barnahajú fiatalasszony finom arca most nem hajlongott a muskátlis cserepek között. Vidám gyerekes mosolya sápadtan reszketett ajka szögletében, s szeme mereven kémlelte az eget, melyen sűrű, alkonyati felhők

kavarogtak. Olyan volt ez a pompás, földízített, gazdag ház, mintha halottat tartogatott volna.

Nemes-Zsota Jánosné, a család büszke öregasszonya, sötétén gubbasztott a veranda lépcsőjén. Magas, gyönyörű szál férfi állt előtte. A fia volt, Nemes-Zsota István.

Az öregasszony hallgatott. Csak a szeme rebbant, amikor a fiára emelte.

— Kár minden szóért, — mondta indulatosan a fiú. — Eladom a birtokot. Odabent a városban már ki is néztem a házat, amit venni akarok. Annának is jobb lesz ott. Ugy sines semmi öröme...

Anna, a barnahajú, nagyszemű fiatalasszony fölrezent. Leejtette kezéből a finom, hófehér csipkét.

— Én miattam nem kell elmenni, István, — mondta, szeliden. — Nekem olyan jó itt... Nekem olyan jó...

— Igen, mert te jó vagy... Te sohasem panaszkodtál, sohasem beszéltél magadról. De én tudom, hogy vágyódsz a város után. Hogy is szokhattad volna meg a falut?

Anna elvörösödött.

— Te tudhatod a legjobban, mennyire irigyzom már a várostól. Ugy kívántam a békességes, tiszta életet, a falut, a virágokat, a fákat, a kertet, a földet...

— A földet? — nevetett harsányan az ura. — Mit értesz te a földhöz?! Te kis városi virág! Ha az anyám mondaná, aki itt született, itt élt...

— És itt is fog meghalni, — szölt csendesen, merev, egyszerű tekintettel a fekete ruhás öregasszony.

István megdöbönt. Egy percre elállt a lélekzete.

— Hogyan? Te itt akarsz maradni?

— Itt!

Ugy hangzott ez a szó, mint azok a végzetes ütések, melyek belevágódnak a koporsó födelébe.

— Akkor is, ha mi elmegyünk?!

— Akkor is!

István arcát elfurította a vér.

— És hol fogsz maradni?

— A verébtanyán!

Kicsiny, zsuppal fedett házikó volt a Verébtanya. Lent a faluvégén, a mezők közelében húzódott meg. Egyetlen szoba és egy szabad tűzhelyes konyha. Az udvara kicsiny volt és gyepes. Fala hófehér. Valamelyik öreg mosóasszonya lakott ott Nemes-Zsota Jánosnének. A padlása telve volt kukoricával, amelyre csapatosan repdestek a verebek. Ezért nevezték Verébtanyának.

Istvánt megrázta az indulat.

— Szégyent akarsz rám hozni, anyám? Azt akarod, hogy ujjal mutassanak rám az emberek, hogy ni, ez is elherdálta az apai birtokát, az anyja meg zsupfedeles házban lakik! Meg tudod ezt tenni, anyám?

Az öregasszony arca elhalványodott.

— Ha te meg tudod tagadni a földet, amit az apád a verejtékével szerzett, amelyen én egész életemben dolgoztam, akkor én is el tudok téled szakadni. Hogy is gondolhattad, hogy én városi asszony lehetek valaha? Itt születtem, itt tanultam beszélni, az Istent imádni. Láttam a nap keltét és nyugtát, láttam a tavaszt és nyarat. Öreg fa vagyok én már, engem nem lehet kitépni a földből. Ugy fogok ott élni, mint egy parasztasszony...

Sötét vérhullám borította be az öregasszony arcát.

— Igen, úgy fogok élni, mint egy öreg parasztasszony. Szégyelled talán? Az apád, a nagyapád is paraszt volt. És én is így akarok meghalni! Ne feledd, hogy te is paraszt vagy!

Az utolsó szónál felemelte száraz, vékony karját. Mintha szavainak súlyát bele akarta volna vésni a levegőbe. Aztán hirtelen bement a házba.

István felhördült.

— Paraszt... Hogy én paraszt vagyok? Nemes-Zsota István?

Körülnézett. Háza egyszerű volt. Hófehér falára sűrű vadszőlő kúszott, s lent az udvaron bálványok bólogattak.

— Ilyen-e a paraszt háza? — kérdezte hirtelen Annától. — Igy él-e a paraszt?

Anna felnyitotta szemét.

— A házunk úri ház. Te is úrként éltél, de azért anyáknak van igaza...

— Anna!

A rácsoskapu most nagyot zördült.

— A póstás... — mondta Anna és eléje sietett.

Nagy, pirospecsétetes levelet vett át a fiútól.

István elkapta.

— Ez bizonyosan Imrétől jött...

Föltépte a levelet. Kissé remegett a keze, ahogy olvasni kezdte. Az öregasszony e percben eléje lépett.

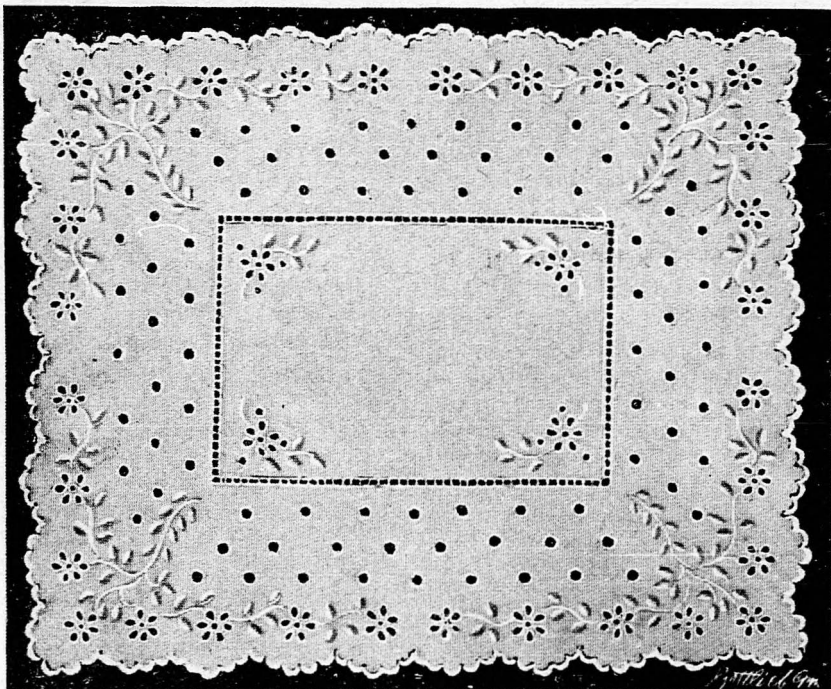
— A levél az enyém.

Nagy, halálos csend volt a verandán: Anna ijedten bújt a muskátlis cserepek mögé.

— Istenem, — búgott fel az öregasszony hangja hirtelen, — olvasd csak, Anna.

Anna hangja remegni kezdett.

— Édesanyám, — olvasta, — ha dolgaim itt nem tartanának a városban, akkor a levél helyett magam men-

Gyermekkosci-terítő (Gottlieb-modell, lásd a kézimunkarovatot)

nék most közétek. Ugy érzem, hogy szükség van ott most az én arcomra, különösen neked, drága anyám...

Az öregasszony felzokogott. Anna fáradtan folytatta, s egy percre sem mert az urára nézni, aki sötéten állt a veranda sarkán.

— István nem tudja, mit tesz. Most, amikor az emberek igyekeznek legalább egy talpalatnyi földet szerezni, most akarja elkótyavetyélni apánk verejtéken szerzett birtokát? Miért akar István a városba jönni? Mit akar ő itt? Nem valók vagyunk mi ide! A föld a mi igazi barátunk, a legutolsó barátunk is hűségesebb hozzánk minden városi embernél!

István felordított. Kitépte felesége kezéből a levelet.

— A kölyök! Ő beszél? Tíz éve a városban él. Finom ruhában és úri emberek között. Járja a színházakat, kávéházakat. Én meg boldog vagyok, ha a jegyző, meg a plébános leül velem kártyázni. Hát a birtoknál én parancsolok, én vagyok az öregebb... Most rögtön megyek a jegyzőhöz és megbeszélem vele a dolgokat.

— István, — kiáltott az anyja, — akkor én még ma elmegyek innét. Elmegyek a Verébtanyára...

A fiú megrántotta a vállát.

— Menjen, — kiáltotta.

És Nemes-Zsota Jánosné lassan megindult lefelé a lépcsőkön.

— Anyám! — sikoltott Anna, — ne menjen. István nem tudja, mit cselekszik...

Az öregasszony megingatta fejét.

— Az Isten irtalmazzon hát neki...

Vissza se nézett, ahogy elhagyta a házat, ahol egy emberéletet töltött szép békében, boldog munkában.

— Hadd menjen hát. — rántotta meg István a vállát. Egy percig gondolkozott, aztán elvált Annától.

— Elmegyek a jegyzőhöz...

Az utcán alig tett pár lépést, Miska, a kis béreslegény toppant eléje.

— Most szántom a tarlót. Már csak egy barátunk van

vissza, aztán az Istennek se hányja föl az eke a földet. Aszondik ilyenkor a parasztok, hogy a gazdára vár a föld... Hát nézze meg a tekintetes úr, talán kéncs van a földbe...

István bosszankodott.

— Vigyen el az ördög. Gyere hát velem.

Pár perc múlva el is érték a mezőt. István jól ismerte

Baba születésnapja

minden hajlását a földnek. Látta a kaszálókat, a szántókat maga körül. Nagy, végtelen nyugalom kezdte hirtelesen elborítani. Háborgó, lázas indulata eliramodott, elszállt, ahogy mindig beljebb kerültek a mezőbe. A földnek, a fünek, a vetéseknek egységes és végtelen erejű illata hullámozott a feje körül és lázongó halántékát lassan, észrevétlenül hűteni kezdte. Egyszeriben kicsattanó jókedv ömlött el rajta. Maga se tudta, miért és hogyan, füttyörészni kezdett. Elfelelte az előbbi viharos jelenetet, a nagy tervet, a birtokeladást és csak ment, ment csillogó szemekkel és mámoros ajakkal, mint az inges parasztok, akik kaszával vállukon siettek tova mellette.

— Nahát, hol van az a barátunk? — kérdezte vidáman.

— Ott e! — mutatott Miska a keskeny földsvárra, mely mint valamely hallgatag gyíkocská, lapult meg a fekete mező szélén.

— Kiváncsi vagyok a kincsre, — mondta nevetve. Megsimogatta a két pej ló okos fejét. Aztán fogta az ekét és beállította a földbe.

— De jó ez a föld, — mondta mámorosan, ahogy az ekevas belehasadt az omlós fekete rétegbe.

E percben eszébe jutott az öccse levele. „A föld az igazi barátunk, legyünk büszkék az utolsó barátunkra is...” Hát mégis...

A parasztok már hazafelé tartottak ekkor. Csak egy-két kasza suhant még a sikoltó füvek fölé. Messze hajlongtak a nyárfák, s a nagy darab nyitott föld, a Nemes-Zsoták ősi, verejtéken szerzett földje úgy állt ott az alkonyatban, mint egy beláthatatlan nagyságú oltár. Az élet, a tisztaság, a béke és az erő oltára.

— Igen, — suttogta István halkán, áhitatra nyújtott vállal, — igaza van Imrének. Ez a mi kincsünk, ez a mi büszkeségünk, a mi erőnk: a föld...

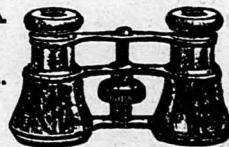
Meglegyintette a lovakat és a következő percben megindult az eke nyomán, hogy folytassa a Nemes-Zsoták földjének utolsó barátját.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipek.
Fényképezési készülékek és cikkek.
Barométerek, hőmérők

Nagy emberek szerelmei

Goethe és Brion Friderika

Az állhatatlan, spekuláló és — valljuk be! — önző férfiszerelem egyik legfájdalmasabb áldozata: Brion Friderika, a sesenheimi papkisasszony, akinek szívét nem kisebb valaki zúzta pozdorjává, mint a németek és a világ egyik legnagyobb poétája: Johann Wolfgang Goethe.

A „Faust“ halhatatlan költője akkor még Strassburgban jogászkodott, amikor egy diáktársa levitte Sesenheimba, ahol — 1770. október 10.-én — a huszonegyéves Goethe szívét „halálos szerelem“-re gyűjtötte a tizennyolcéves Brion Friderika.

Halálos szerelem?... Ez az egyetlen év Goethe életében éppen három „halálos szerelem“ kibontakozásának esztendeje volt. Így került Crespel Franciska és Sauveur Lucinde mellé — harmadiknak: Brion Friderika.

Három gyönyörű ígéretes nap és a kislány szívében is kinyílt a halálos, sírig tartó szerelem. Goethe egy vén bükkfa kérgébe bemetszette a saját és Friderika nevének kezdőbetűit, amit később versben is megénekelt...

*

Friderika hitt Goethenak és türelmesen várta azt a boldog napot, amikor szerelmes szívük tökéletes harmóniában olvadhat össze.

Csakhogy a költőnek egészen más volt az életprincípiuma, amit „Clavigo“ című drámájában a következőképpen fogalmazott meg:

— Furesa dolog: házasodni! Házasodni akkor, amikor éppen élvezni kezdjük igazán az életet! Szépen tűzhelyet alapítani, elzárkózni, mikor még hódításaink felét se csináltuk meg! Hogy szeretted őt: ez természetes volt. Hogy házaságot ígértél neki: ez már balgaság volt. És ha szavadat megtartod: ez már éppen örülség lett volna!

Hiába is akarnók szépíteni a régmúlt eseményeit: Goethe, a strassburgi jogász, a frankfurti patricius család sarja, nem vehette el az egyszerű papleányt. Saját karrierjének ártott volna — legalább is úgy gondolta — de meg féktelen szabadságra vágyó természete is lázadozott a házasság korlátai ellen.

Azzal viszont nem törődött, hogy önzésével megölt egy szerelmes, szomorú, tiszta, reménykedő leányszívet...

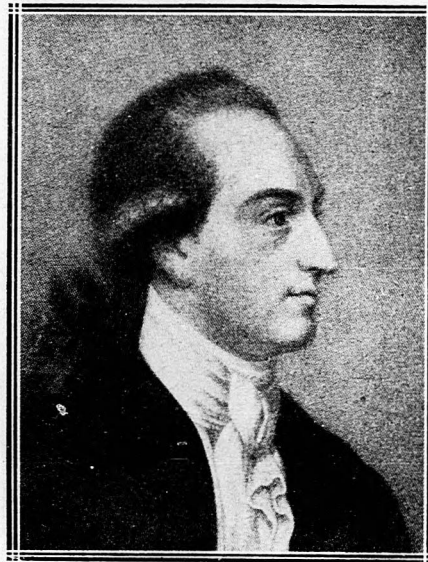
*

Pedig ő is szerette Friderikát.

De ennek a germán szellemóriásnak életében, cselekedeteiben, sőt költői alkotásaiban is döntőbb szerepet játszott agyveleje, mint a szíve. Ezért árad sokszor végtelen hidegség egyébként grandiózus költeményeiből és ezért taszította el magától, még saját fájdalma árán is, legszebb és legtisztább szerelmését, a sesenheimi papkisasszonyt.

— Hagyj el, hagyj el, szerelem! — énekli egyik versében és szinte menekül Friderikától.

A sesenheimi paplakban pedig egy halálosan szerelmes leányszív álmodo-

Goethe

zott az ő strassburgi jogász-szerelméről, a későbbi miniszterről, a világhíradalom egyik legnagyobb költőjéről: Johann Wolfgang Goetheről...

*

Múlnak az évek és Friderika fájdalmas életében megjelenik egy papjelölt: Lenz, aki szerelmes lesz a fi-

Friderika

nomlelkű és törekeny szépségű lányba. Minden hiába. Friderika nem bírja Goethet elfeledni. Lenz meghasonlik önmagával és 1777 karácsonján kétségbeesett szerelmében Friderikát törrel le akarja szűrni. Megkötözik és a strassburgi örültek házába viszik.

Friderika újból magára marad. Goetheval még egyszer találkozik, 1779. szeptember 25.-én.

Az első találkozás óta kilenc hosszú, fájdalmas esztendő múlt el.

Goethe erről a találkozásról már csak a következők száraz sorokat írja önéletrajzában.

— Sesenheimban egy családot láttam viszont... A fiatalabb leány egykor szeretett, jobban, mint megérdemeltem, nemesebben, mint mások... Meg kell jegyezmem, hogy a legtávolabbról sem igyekezett bennem a régi érzelmet újra életre kelteni...

Friderika ekkor látta utoljára élete egyetlen, halálosan nagy szerelmét. Ekkor váltak el — mindörökre...

*

Könnyes, fájdalmas, lemondással telt évek következnek Friderika életében. Szülei meghalnak, ő pedig nővérel együtt átköltözik Meissenheimba.

1813 tavaszán meghal Friderika.

Goethe ekkor megírja a „Sesenheimi idyll“ című költeményét, hogy örök, nem múltó emléket állítson benne egykori szerelmesének. Egy élet boldogtalanságáért: egy — költemény, tulságos elégtételnek nem nevezhető, bár halhatatlan szép sorok ragyogják be a már elköltözött Friderika árnyát:

— Nagyon is drága volt szívednek.

Ki csak kint adott életednek.

Fanaszra nem nyílt ajkad sohasé, Némán szeretve szállsz a sírba le...

*

A sesenheimi fájdalmas szívű papkisasszony új életre támadt egy daljátékban, amelynek klasszikus zenei magaslatoiba emelkedő muzsikáját Lehár Ferenc, a magyar származású világhírű zeneszerző komponálta. Ez a daljáték volt az elmúlt német színházi szezon legnagyobb sikere. A budapesti színházak beígért repertoárjain szerepel ez a „Friderika“ című daljáték is, amelynek bemutatása elé feszült várakozással tekint a magyar közönség.

Friderika bájos figurája csak nyerni fog Lehár Ferenc poétikus melódiáiban. De a sors ironiáját látjuk abban, hogy Goethe — aki méltatlannak ítélte élettársul a sesenheimi papkisasszonyt — később miniszter korában feleségül vett egy közönséges származású leányt és hogy Goethe, a klasszikus német zseni, a világhíradalom egyik legnagyobb költője: — operettben élve.

Mintha a halálba gyötört Friderika szelleme állana bosszút az egykori strassburgi jogáson!

KOMÉDIA

HOGY VAN?

Irigylem az angolokat és a franciákat. Azok már régen elintézték a „hogyan van?”-t. Egyszerűen köszönési formulává degradálták ezt a toladó kérdést. A „how do you do?” és a „comment allez vous?” nálunk annyit tesz, mint a németeknél a „(guten)Tag” vagy a „grüß Gott”, a magyaroknál a „jó napot” vagy a „van szerencsém”. A „how do you do?”-ra how do you do-val felel az angol. Hogy van? — mondja (nem pedig kérdezi) az egyik, — hogy van? — mondja (nem pedig felel) a másik. De ha a német azt kérdezi: „wie geht es Ihnen?” vagy a magyar: „hogyan van?” — az ember egy brutális ütést érez a mellében. Ez nem köszönés, ez kérdés. A kérdésre pedig válaszolni illik. Akár jól esik, akár nem. A válasz pedig vérmérséklet, mjüveltség és rögtönzési tehetség, ama bizonyos „slägfertigkeit” dolga. Másképp felel a nagyképű bürokrata, másképp a szomorú hitelező, másképp a jókedvű adós és másképp a javíthatatlan elménkedő.

A napokban arra vetemedtem, hogy minden ismerősömet „hogyan van?” köszönéssel inzultáltam. De nem azért, hogy megbosszantsam őket, hanem tisztán tanulmányi célból. Föltettem ugyanis magamban, hogy összegyűjtöm és gombostű-hegyre szedem az összes elképzelhető változatokat, amelyek a „hogyan van?”-nal szemben mint válaszok hangoznak el. Az alábbiakban van szerencsém bemutatni fáradságos munkám eredményét.

Én: Hogy van, kegyelmes uram?

A kegyelmes úr: Nem a legjobban, barátom. Az az átkozott köszvény!... Könnyű maguknak, fiataloknak...

Én: Hogy van, kegyelmes asszony?

A kegyelmes asszony: Köszönöm... Csak a lábaimmal szenvedek egy kicsit... Tudja, agyontáncoltatnak az udvarlóim.

Én: Hogy van, méltóságos uram?

A bankigazgató (már mint a méltóságos úr): Hát hogy lehet az ember ilyen pénzsűk világban?

Én: Hogy vagy, öregem?

Az öregem (vagyis egy ágról szakadt bohém): Amíg a barátaimnak telik vacsorára, nincs okom panaszkodni.

Én: Hogy van, imádott művésznő?

Az imádott művésznő: Nagyszerűen! A Nusi megbukott az új szerepében.

Én: Hogy van, kedves Varga úr?

Varga úr (nagykereskedő): Hogy én hogy vagyok? A gyárosoknak kívánom...

Én: Hogy van, kedves Prager úr?

Prager úr (gyáros): Még tolelem kérdezi?... A nagykereskedőknek legyen mondvá!...

Én: Hogy van, Kende úr?

Kende (bankhivatalnok): Hogy én hogy vagyok? Hát vagyás ez?

Én: Hogy van Csesznyák úr?

Csesznyák (kisiparos): Hogy én

Én: Hogy van, doktor úr?

A doktor úr: Amíg a pácienseimnek jól megy, addig engem akár elvihet az ördög.

Én: Hogy van, ügyvéd úr?

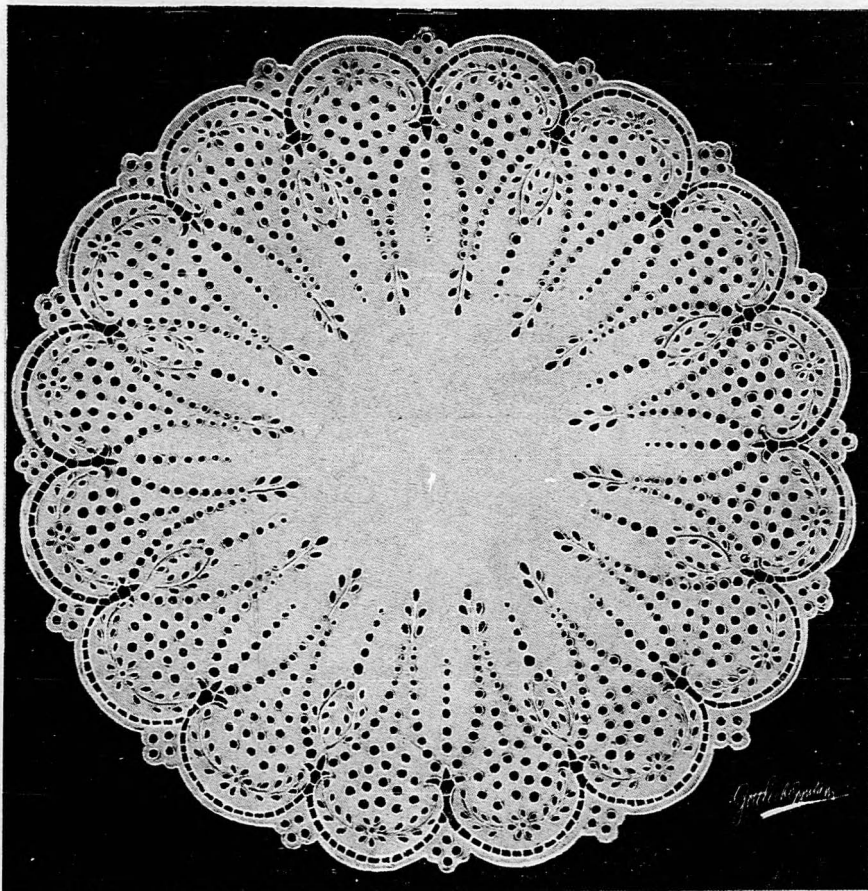
Az ügyvéd: Csak a főtárgyalási elnök kérdésére vagyok köteles felelni.

Én: Hogy van, Berta néni?

Berta néni (fűzőkészítőnő): Várom a kövérségi divatot.

Én: Hogy van, Péter?

Péter (masször): Amíg másoknak főlölesleges zsírja van, addig én se halok éhen.

Milő (Gottlieb-modell, lásd a kézimunkarovatot)

hogy vagyok? Bár már a nagyiparosok lennének így!

Én: Hogy van, Kanyaró úr?

Kanyaró (kishivatalnok): Lenni — vagyok, de froclizni nem hagyom magam.

Én: Hogy van, Pista bácsi?

Pista bácsi (kisgazda): Megmondanám, de hát ez egészen az én dögöm.

Én: Hogy van, Róth bácsi?

Róth bácsi: (házasságközvetítő): Amíg az én klienseimnek rosszul megy, nincs okom panaszra.

Én: Hogy van, direktor úr?

A szinigazgató: Pardon... kikerdezni nem hagyom magamat.

Én: Hogy van, kedves mama?

Az anyósom: Hát ez már micsoda szentelen kérdés megint?

*

Mi hát a tanulság?

Aki „hogyan van?”-nal köszön, annak mondjuk vissza szépen, simán, szárazon: „hogyan van?” Minek törjük a fejünket?

Eugenius

HÍRES ASSZONYOK PECSÉTTYŰRŰI

Minden korban divatban voltak a színes, csillogó drágakövek.

Már az ősidőkre kezdve foglalkoztak az emberek a drágakövek titkaival, mert a jászpisz, a malachit, a za-

angliai Erzsébet, a „szárazföld és tengerek királynője”, pedig egy királyi pecsétgyűrűt hordott: egy vérvörös kárneolt, a forró szenvedély, a vasakarat és az ellenállhatatlan erő szim-

zett leveleit vérpiros rubinköves pecsétgyűrűjével, a forró és gyilkos szerelem szimbólumával pecsételte le. A gyűrűbe ezenkívül egy galamb is volt vésvé, amely a királyi szerelmesnek ezt az üzenetet vitte:

— L'invio, L'invidio! (Ezt — a galambot — küldöm és irigylem!)

Amikor **Beauharnais Josephine**, a korzikai generális felesége, Franciaország császárnője lett, pecsétgyűrűjével egy heliotrop-követ választott, amelybe orgonaág volt vésvé. De jelmondata nem teljesedett be:

— Vers le soleil! (Föl, a nap magasságáig!)

Franciaországban, a romantika igazi hazájában, az első császárság idejében kialakult a drágakövek jelképes nyelve. Nápolyi **Caroline** királynő olyan karkötőt viselt, amely a Napóleon-dinasztia valamennyi tagjának hajából volt fonva. Drágakövek tartották össze ezt a láncot, amelynek kezdőbetűi a Caroline nevet tették ki. Ugyanennek a kornak egy másik karkötője a következő drágakövekből készült:

- Jaspis
- Emerande (smaragd)
- Topáz
- Aquamarin
- Jácinthe (hyacinth)
- Malachit
- Emerande (smaragd)

A drágakövek kezdőbetűi egymás után ezt jelentik:

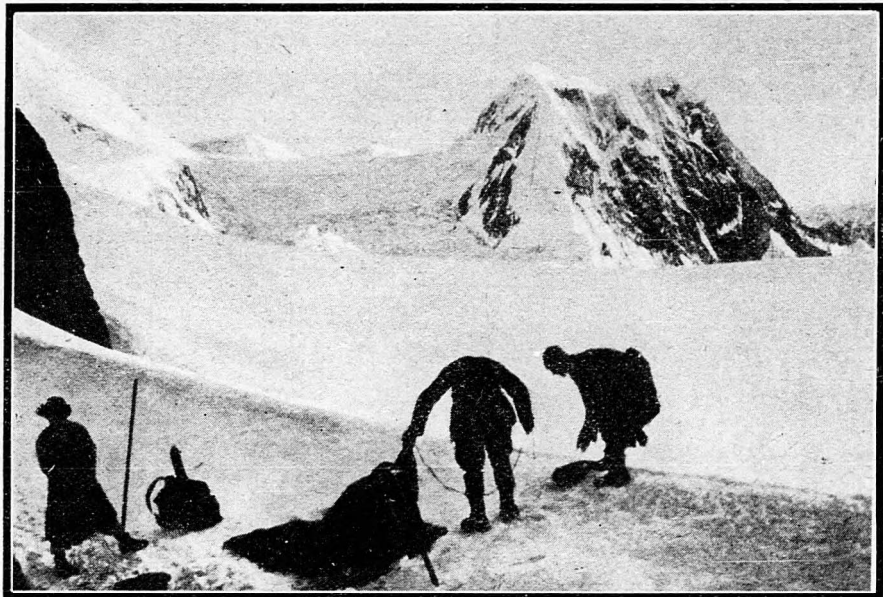
— Je t'aime! (Szeretlek!)

A drágaköveknek ez a szimbólikája a múlt század negyvenes éveiben — természetesen: Franciaországban — új renaissance-át élte. **Lajos Fülöp** a politikát a háttérbe szorította és a „gáláns idők” visszatéréséről álmodozott. Vízitkártya helyett az emberek barátaiknak és barátnőiknek drágaköveket adtak, amikbe címerük és monogramjuk volt bevésve.

Mint hogy pedig minden egyes drágakövek mélyebb jelentősége is volt, ezekkel a csillogó kö-üzenetekkel mindent el lehetett mondani, mindent be lehetett vallani: sirig tartó szerelmet, hűséget, barátságot, de épp úgy szakítást, hűtlenséget és más ehhez hasonlókat.

Mert a „lapislazuli” a hűség drágaköve, a malachit a csillogó reménység, a kaledon a barátság, a kárneol a forró szenvedély, az achát pedig a felületlen, állhatatlan asszonyé.

A mi századunk ötvösművészete szembevetően közelebb hozta és népszerűsítette az azelőtt csak a kivált-ságosak tulajdonát képező drágaköveket. A vegyi úton előállított hamis drágakövek majdnem olyan fényben és tüllel csillognak, mint a valódiak. laikus szem egyáltalán nem veszi észre a köztük való különbséget, — de a drágakövek ókori és középkori titkozatos romantikája mindörökké elvesztett!

Harasi táj az olasz alpokban

fir: valamennyi drágakő — az emberek elképzelése szerint — csodálatos varázserővel bír, minden drágakő külön, egyéni életet él és lebilincselő csillogásukban éppen annyi a misztérium, mint a madarak beszédében, aminek megfejtésével állandóan foglalkoztak Napkelet bölcsei.

A középkor alchimista laboratóriumaiban megkísérelték a tudósok a karbunkulus vegyi úton való előállítását, mert ennek a kőnek — szerintük — nagy varázserője van, de még egyetlen halandónak sem sikerült rátalálnia.

Minden drágakőnek más a jelentése és más a története. A gyöngy például nem kő, hanem — a monda szerint — kővé fagyott könny, amelyet a szép Melusina tündér hullatott kedvesének hűtlensége miatt. De még egy másik drágakő is van, amelyet a monda szintén megfagyott könnynek tart: az indiai opál, amely a föld istene, Mahadó által halálra kінzött fakírok szemgolyója, akiknek végtelen szenvedése így változott tompafényű, fájdalmat és szenvedést okozó drágakövé.

Stuart Mária, férjének II. Ferenc királynak halála után, egy nagy opál pecsétgyűrűt viselt állandóan, amelyen ez a felírás állott: „Porból letünk és porrá leszünk.”

Ennek a mondásnak szomorú igazságát éppen szegény Stuart Mária érezhette a legjobban!

— Az ő büszke, hatalmas ellenfele:

bólumát. És ennek a mélytűző kárneolnak égő belsejébe ez volt vésvé:

— Aut fer, aut ferí, ne feriare ferí! (Sűjts, hogy téged ne sűjthasznak, mert ha te nem sűjtasz, téged fognak sűjtani!)

Nagyon sok történeti híresség hódolt a drágakövek szimbólikus erejének! **Louise de la Vallière**, a „napkirály” csodaszép kegyencője, az ifjú és romantikus napkirályhoz inté-

Bordács Gizike, Kisujszállítás

A KÉK SZEM

Javában folyt a zsüros terefere. Csupa élénkség és pezsdülés. Pedig az igazi tiszteltemeltő háziasszony, aki eredetiségéről, ötletességéről ismeretes volt, kiadta a jelszót:

— Hölgyeim és uraim! A távollevőkről semmit, vagy csak jót...

Mindenki beláthatja, hogy ilyen kemény feltételek, a szapulási lehetőségek kategórikus kizárása mellett nehezen üthető megfelelő nyélbe egy társalgás — zsüron.

Mégis megtörtént a csoda. Sokat beszéltek, sőt lelkendeztek. Valakinek, aki nem volt jelen. Még fokozta a dolog egész rendkívüli voltát, hogy az elismerések, a dicséretetek egy hölgy bájának és erényeinek szóltak.

— Csodálatos szép kék szeme van! — mondotta Róza néni, aki pedig már csak agglegényi mivolta miatt sem szokott rózsásan nyilatkozni. És folytatta:

— Annyi jóság tükröződik ki azokból a búzavirág-szemekből...

— Boesánat! — szolt közbe egy úr, aki szenvedélyesen pályázott különvéleményekre (mellesleg mondván még nőtelen volt) — a kék szemekkel baj van. A kék szemek veszedelmek sugárzói...

— Hogy érti ezt? — szakította félbe az elméskedő urat szigorúan egy kékszemű hölgy.

— Hát kérem, csak nem rég olvastam, hogy a kékszemek, vagy mondjuk így: a kékszeműek mindig bajt és veszedelmet hoztak. Fajok, népek, melyek egymást elnyomták és kirabolták, tengert és földet hódítottak, többnyire kékszeműek voltak. A kalandorok és szélhámosok többsége kék szemű. A nagy Napóleon is az volt, Cleopatra is szeme kék tüzével boldondította a puhány Antóniust és újkori példaképen az ármányos, konok Rasputin is kékszemű volt. Talán véletlen? Nem. A jó németek, a statisztikák bolondjai gyűjtötték erről is statisztikát. Egy fegyházigazgató megállapítása szerint a keze alá került 23.000 bűnös közül 19.000-nek, azaz 80 százaléknak kék szeme volt. Sőt, asszonyok vigyázatok! A hűtlen és csapodár férjek közül is 90 százalék kékszemű.

— Bolondság! — dörmögte egy úr, pislogó kék szemmel. — Közönséges részrehajlás az egész. Azok a statisztikusok nyilván barna, vagy fekete szeműek voltak. Talán így akarnak mosakodni a saját asszonyuk előtt.

— No, és mit szol ön hozzá, főrendőr úr! — rohamozott meg egy kékszemű szende. — Hosszú rendőri pályája után talán a legilletékesebb köztünk, aki hozzászólhat e témához.

— Hm! Az ember csak ilyenkor látja, hogy tele van mulasztásokkal. Biz én nem néztem a delikvenseim szemébe.

— A nőkébe sem? — pajzánkodott így amaz a kékszemű szende.

— ...Tanú, erre a kérdésre ön nem köteles választ adni! — mondaná az elnöklő bíró, ha véletlenül tárgyaláson volnánk. De térjünk a tárgyra! Nem szállok vitába a nagyképű német statisztikusoknak a kék szemek elleni kirohanásaival, mely ime önöknek, kékszeműeknek drága szemeit ilyen sanda gyanúba hozza. Hadd mulassanak a tudomány nagy gyermekei a maguk módján! Mert, hogy a kék szeműek miért volnának pont rosszabbak s hajlamosabbak kriminálításra, azt józanul talán még sem lehet megérteni. De a papír és nyomdafesték türelmes és elbir minden badarságot. Én is csak a multkor olvastam egy adatokkal teleszpékelt ismertetést,

mely a változat kedvéért ezúttal a kövér emberekre terítette rá a vizes lepedőt. Eszerint a gonosztevőknek pluszszázaléka a hájasodásra alkalmasságból kerül ki. Nem hiszük?! Ime a csalhatatlan számolási példák. Biztos, hogy akad majd egy ellenhistórikus, aki kellemetlen statisztikáival majd a sovány embereket veszi célba. No, és a hajszin is! Egy newyorki autógazgató egy állásba kívánckozó soffőr ajánlkozását azzal utasította vissza, mert vörös haja van. Az is statisztikázott, s szerinte a vöröshaju soffőrök az autótaxikra veszélyesek. Egyre-másra baleseteik vannak, sokat veszednek, vulkánikus a karakterük. Van hát bőven komolykodó bolondgomba! A kék szemeknek sem kell büslakodniok...

Elmondok most egy történetet, kedves, megható, melyben egy kék szemű pár világot gyujtott egy ember éjszakájába... elsüllyedt bűnöst visszahozott az életbe. A kezdete ennek a történetnek egész közönséges. Akkor indult meg, mikor az egyik szekrényem kulesa elromlott s lakatos kellett hívni. Magam jártam el s egy környékbeli lakatos műhelyébe állítottam be. Szép, rendes, bizalomgerjesztő helyiség volt s maga a mester fogadott. Feltűnt, hogy meglepetten, majd később zavarodottan nézett rám. Én is szemügyre vettem. Ezt az arcot okvetlen láttam, ezzel az emberrel volt már dolgom.

Megkérdeztem.

— Honnan ismerem én magát?

— Nem emlékszik rám, fogalmazó úr?

— Ne hizelegjen! Ne fiatalítson! Régen volt... azóta rangosabb a címem, de ráncosodik az arc, görbül a hát... eljárt az idő.

— Már pedig engem még fogalmazó úrhoz vittek be. Nem is egyszer. Emlékszik a Fűzfa Józsiára?

— Arra a csirkefogóra, elrugaszkodott betörőre?

— Hát az én volnék! — szerénykedett a lakatos-mester. — A Fűzfa névhez, tetszik tudni, úgy jutottam, hogy olyan bolondul álmódzó kölyök voltam, rigmusokat is faragtam.

— Igen, igen! De mondja csak, hogy volt tovább? Nagyon régen volt. Hogy is keveredett bele ebbe a tisztességes gúnyába? Hát felkapaszzkodott a becsületes életbe?

— Egy kék szempár tette.

— Nono, maga poeta, Fűzfa Józsi!

— Nem hiába csufoltak annak. Úgy volt, fogalmazó úr. — már én csak annak mondom — hogy egyszer megint elindultam srenkre... bementem olyan lakásba, ahová nem hívtak. Javában szedegettem a holmit, már össze is csomagoltam, mikor egyszerre csak az előszobában lépéseket hallok. Hazajött az asszony. No, uccu, vesd el magad! Mint a szél, suhantam el mellette... Jesszus Mária! — sikolt az asszony, elvágódik. Ijedtében elájult. Persze, nem élesztettem, hanem hármat is ugorva egyszerre a lépesőn, lerepültem. Nagyon siettem s a lépesőházban felbuktam. A csomagom is messze elgurult. Ebben a pillanatban egy leány tért be a kapun. Ott hagytam a csomagot és csak tovább, tovább!... Amennyire a fájós, megütött lábam bírta. Alig egy pár lépésre lihegve utólért a lány. Hozta utánam a csomagot is. Itt felejtette! — mondotta — és olyan jóakarón, becsületesen rámnézett a kék szemével. Milyen szép szemei voltak! Igazán restelkedve nyúltam a csomaghoz.

Másnapra olvasom az ujságban, hogy... Ágnes eselédlyant a rendőrség letartóztatta. Összejajszott a betörővel, aki gazdáját kifosztotta. A ház mesterné látta, hogy a menekülő

betörő után vitte a csomagot. Valami megfájdult a szívem körül, folyton magam előtt láttam azokat a szép kék, becsületes szemeket, tele könnyel... éreztem, hogy kavarodik és tüzel bennem minden. Nem, nem hagyom szenvedni ártatlanul! Mentem és jelent-

keztem. Tisztára mostam Ágnest. Olyon hálásan és melegen nézett rám azzal a szép kék szemével! — Ágnes, ha kiszabadulok, találkozunk! — mondtam neki. Nem szólt semmit, de mintha mégis bölintott volna. Hát nem is voltam csúnya legény!...

Jól olvastam a szeme beszédjében. Kiszabadultam és megvárt, várt. — Leszel-e a feleségem? — kérdeztem tőle. Van két erős karom és értem a mesterségemet. Rámfüggesztette kék nefelejt szemét.

— Ha megtér?! Mert maga jó ember, most legyen becsületes ember is.

Az lettem. Láthatja! Itt van a műhelyem! „A kék szemhez.“ Nincs semmi bajom, ismernek, szeretnek, a detektívek is paroláznak velem...

*

Befejeztem.

— És ha Ágnesnek barna szemei lettek volna? Vajjon a tolvaj nem javult volna meg akkor? — kérdezte egy özike szemű asszonyka.

— Akkor ma Fűzfa úr címtábláján nyilván: „A barna szemhez“ szólna a hívogató — vette át a szót okos háziasszonyunk. — Nem a szín, hanem a lélek beszél mindig, melynek a szem az ablaka...

Székely Vladimír

Mit jelent ez?

Idegen szavak és kifejezések

A „Magyar Uriasszonyok Lapja“-nak azt az útját, hogy az olvasás vagy társalgás közben előforduló idegen szavakat, kifejezéseket és szólásmódokat készséggel megmagyarázzuk, illetve azok értelmét olvasóink emlékezetébe idézzük, elismeréssel és hálával fogadta előfizetőink és olvasóink táborára. Alig pár nappal új rovatunk megnyitása után egész halom levelet kaptunk a közönség soraiból, amelyekben választ, illetve felvilágosítást kérnek a fölvetett idegen szavakra és kifejezésekre. Nagy örömmel látjuk, hogy ilyen élénk visszhangja támadt ennek az újabb törekvésünknek is, amellyel egyrészt gátat akarunk vetni az idegen szavak helytelen használatának, másrészt lassanként rá akarjuk vezetni a magyar publikumot, hogy sok esetben nincs is szüksége az idegen szavakra, mert a mi nyelvünk, hála Istennek, elég pallérozott és gazdag a lelki élet legfinomabb árnyalatainak, sőt a rohamosan haladó technika folyton szaporodó fogalmainak kifejezésére is.

A beküldött szavak és azok magyarázata a következő:

Languidezza (ejtsd ki: languidecca, olasz.) Annyi mint bágyadság. Semmi szükség nincs rá, hogy ezt az idegen szót használjuk.

Neoromantikus (görög-latin.) A regegyes iránynak új változata, mai (vagy modern) romantika. Leginkább irodalmi vonatkozásban használatos. A „neo“ szócseka újat jelent.

Peplum (latin.) Himzett bő felsőruha. A görög peplosz-ból származik, amely olyan négyszögletű gyapjúruhát jelent, amit a nők hengerszerűen öltöttek magukra, még pedig úgy, hogy a jobb és a bal vállon fibulával (kapocs) megerősítették, azon az oldalon pedig, ahol a ruha szélei összeértek, összetűzték.

Verve (ejtsd ki: verv, francia.) Lendület, lelkesedés. Verve-vel beszélni: tüzzel, vagy lendülettel beszélni.

Causeur (ejtsd ki: kozör, francia.) Csevegő. A „causer“ (csevegni) igéből származik. **Causerie** (ejtsd ki: közri) = csevegés. A causeur igéből származik a **causeuse** (ejtsd ki: kozöz), ami a csalónokban látható olyan

széknek a neve, amelynek csak oldal támlái vannak.

Flapper (ejtsd ki: flepper, angol.) Pillangó. Amerikában azt a leányt nevezik így, aki a fiatalság csapongó, gondtalan, sokszor kissé szabados életét éli.

C'est tout (ejtsd ki: sze tu, francia.) Ez minden, vagy: ennyi az egész. Rendszerint akkor hallani, ha valaki mondókája végére ér. **C'est tout comme chez nous** (ejtsd ki: sze tu kom sé nu) = egészen úgy van, mint minálunk.

Apéritif (francia.) Étvágygerjesztő kesernyész ital. Eredetileg pálinkát jelent.

Galantuomo (ejtsd ki: gálantuómo, olasz.) Uriember, becsületes ember. **Il re galantuomo**-nak nevezték II. Viktor Emánuel olasz királyt, az olasz egység (Unita Italia) megteremtőjét. Franciául: galant homme, ejtsd ki: galantom, (az n betű orrhang.)

Passetemps (ejtsd ki: passztan, az „n“ betű orrhang.) Időtöltés, szórakozás. **Pour passer le temps** (púr passzé lö tan) = az időt eltölteni, agyonütni.

Ritornell (olasz.) Az a háromsoros vers, amelyben az első és a harmadik sor rímben csendül össze. Zenében a visszatérő szakasz neve.

Rocinante (ejtsd ki: roszinante, spanyol.) Rossz gebe. Így hívták Don Quijote (ejtsd ki: Don Kihote) lovát, amelynek hátáról harcot vívott a szélmalommal. Azóta a kimustrált lovat értik rajta.

SÉTÁL A „SZENT“ TEHÉN

Irta: C. Z. Klötzel

(India és az állatok)

Kalkutta, október 20.

Tessék elképzelni Budapestén, mondjuk a Berliini-teret, este hét óra tájban. Járókelők tömege igyekszik keresztülfújni magát az autók áradatában. Közlekedési lámpák és közlekedési rendőrök irányítják a forgalmat.

Egyszerre csak, mondjuk: a Jókai-utcából jön egy tehén, csöndesen balagva. Egy nagy fehér tehén, fájdalmasan csillogó szemekkel. Ez a tehén kijön a Berliini-térre, egyáltalán nem respektálva a közlekedési szabályokat. Senki nem vezeti, senki nem hajtja, szegény árva tehén egyedül sétál Budapest forgalmas utcáin, senki nem törődik vele.

Fáradtnak érzi magát és lehever a tér közepén, éppen a villamos-sínre. Jön egy villamos, csönget: a tehén ügyet se vet rá. A villamos megáll. A kocsivezető és a kalauz leszállnak. A tehénhez mennek. Néhány perc múlva már öt villamos áll egymás-után és kalauzokból, kocsivezetőkből, utasokból és kíváncsiakból álló tömeg nyüzsög a tehén körül. Egymás között nagykomolyan megtárgyalják, hogy lehetne szabaddá tenni a forgalmat.

— Rúgjatok bele! Majd fölkel, — kiáltja valaki.

Pillanatnyi dermedt csönd, aztán kitör a vihar.

— Belerugni egy tehénbe?!... Micsoda durvaság! Micsoda bűn! Rúgjátok oldalba azt, aki ilyet tanácsol!

Fenyegetően emelkednek fel a botok és ernyők.

Sietve jön egy méltóságteles megjelenésű öreg úr. Éppúgy lehet a főrendiház tagja, mint bankigazgató, vagy kormányfőtanácsos. Keztyűs kezében szép sárgarépa, éppen most vásárolhatta egy közeli üzletben. Amikor a tömeg meglátja a répát, tapsolni kezd. Az öreg úr odamegy a tehénhez és kedvesen a szája elé tartja a répát. A tehén kinyújtja piros nyelvét, hogy megegye. Az öreg úr hátrál, csalogatja a répával a tehenet. Az állat felkel, követi az öreg urat a csöndes Jókai-utca.

A forgalom újra megindul...

*

— Hihetetlen dolog! — fogják mondani az olvasók.

Igen, Budapestén: hihetetlen! De India nagy városaiban, Bombayben és Kalkuttában, mindennapos dolog. Mert olyan nagy mértékű a tehének tisztelete és megbecsülése, hogy a közlekedési rendet is felborítja.

A város minden részében vannak „szent“ tehének. A bazárokon boltajtóról-boltajtóra mennek és úgyszólván kikövetelik ennilelőiket. Alapjában véve szerények és nagyon kevéssel beérik. A legteltesebb egyetértés uralkodik köztük és eltartóik között. Mégis előfordul, hogy némelyik tehénnek olyan pompás étvágya van, hogy egy kisebb árús fele portékáját

elfogyasztja. Szegény árús szomorúan nézi, hogy eszi meg a jóétvágyú állat az egész jövedelmét, de tiltakozni nem mer a szinte erőszakos végrehajtás ellen, mert protestálását lenyűgözi az ősi indus tehén-tisztelet.

Kalkuttában a „szent“ tehének még a banknegyedbe is ellátogatnak. Egy utcában egymás mellett vannak az összes európai és ázsiai nagybankok palotái. Csupa márványos, ragyogó palota. És éppen előttük fekszenek hosszú sorban a kérődző tehének, mintha a safe-ekben felhalmozott értékek és kincsek őrzői volnának. A tehén, azonban nem eszik cheque-et,

sem bankjegyet. Hát akkor mit keresnek itt?

Nagyon egyszerű a magyarázat. A bankok klienseinek jórésze még régi-módi kocson jön ide, autók helyett. Hosszú sorban állnak a lovaskocsik a bankok előtt. A kocsisok leszállnak a bakról, előveszik a zsákot és szénát hintenek a földre, a lovak elé.

Ezt várják a „szent“ tehének. Szépen odaállnak a lovak mellé és velük együtt esznek. Minden egyes kocsinak megvan a saját törzsvendége, a saját kedvenc tehene, akinek eltartásáról gondoskodik.

Hogy aztán szegény lovacskák mint gondolkoznak ezokról a rájuk kényszerített vendégekről, azt még senki nem tartotta szükségesnek megkérdezni tőlük.

Természetes, hogy ez az egész tehén-kultusz különösnek tűnik föl minden európai előtt. A „szent“ tehéneknek jelentős szerepük van azonban az indiai idegenforgalom fellendítésében. Példának okáért a „Thomas Cook et Comp. tehénvédelmi társaság“-cég az idegenek érdeklődéséből nagy hasznot vág zsebre.

Ha valaki a tehén „szent“-voltának indokolása iránt érdeklődik, azt a választ kapja, hogy — bár a hinduk ősi vallási dokumentumaiban ennek semmi nyoma nincs — még régi tradíciókban leli magyarázatát. A marha az indus ember leghasznosabb házi-állatja. Igát húz, tejet ad, trágyázza a földet. Ezért kötötték a brahmanok úgyszólván szoros baráti szövetséget a tehénnel és megkülönböztetett védelemben részesítik őket.

Csak hogy az még nem volna elég a végtelenül misztikus Indiában. A tulajdonképpeni ok az ősi-indiai mágikus állat-kultuszban található. A tisztított tehénvaj, a „ghi“, egyes hindu istenek legkedvesebb ajándéka és minden ortodox hindu áhitatos hittel simogatja a tehén farkát, élete utolsó órájában.

Az indiai lélek titokzatos rejtelmeibe teljesen behatolni lehetetlen!

*

Érdemes megvizsgálni azt az európai előtt szinte hihetetlennek látszó viszonyt, amely a hindu ember és az állatok között fennáll.

A hinduk nagy többsége — a mohammedánusok kivételével — vegetáriánus. Állatot ölni, húsát megeenni: ellenkezik vallási törvényeikkel, de emberi érzéseikkel is. Az élet szentsége az ő szemükben nem korlátozódik kizárólag az emberekre. A Sabarmatiban lévő Gandhi-Ashram legfőbb törvénye így hangzik:

— Nem gyilkolni: önmagában véve még nem elegendő. A mindent átölelő szeretet fellángoló aktivitása is kell. A szeretet törvénye szerint minden élőnek joga van a tulajdon életéhez, a legkisebb rovarnak épp úgy, mint a teremtés koronájának: az embernek!

Természeteszerűleg következik ebből, hogy az állati hús épp olyan tiltott élvezeti cikk, mint az alkohol és az ópium. Gandhi tanításai szerint még a kigyót, még a skorpiót sem szabad megölni. Az „élethez való jog“ Indiában a mérgezőfogakra és a mérgezőcsapokra is vonatkozik.

Mind ez természetesen nagyon szép és nagyon nemes dolog. Számtalan író akadt, aki az Indiában uralkodó, az állatokkal szemben is érzett „felebaráti“ szeretetet követendő példaként állította a „durva materializmusba sülyedt“ Európa elé.

De nézzük az érem másik oldalát!

*

Mindenekelőtt szét kell oszlatnunk egy nagy tévedést: nem minden indiai tehén „szent“. Ennek dacára minden tehén védelemben részesül.

Megöltni nem szabad, a húsát megenni és a bőrét feldolgozni tilos.

Nemrégiben egy indiai maharadzsa Berlinben vásárolt egy nagyon drága fényképező készüléket. Megkövetelte azonban, hogy a készüléket borító állati bőrt távolítsák el és helyettesítsék elefántesonttal.

A tehén akkor lesz „szent“, ha valamelyik templomban felajánlják az isteneknek. Indiában az isteneknek fölajánlott állatok legértékesebbje és legkedvesebbje a szarvasmarha. Vannak helyek, ahol valóban föl is áldozzák őket. A kalkuttai Kali-Szat-ban naponta száz és száz szarvasmarhát és kecskét késelnek föl a legkegyetlenebb módon. Más templomok megelégszenek azzal, hogy az állatokat megsonkítják, aztán futni engedik a nyomorultakat.

Az ilyen szerencsétlen állat maga kell, hogy gondoskodjék az élelemről. Ahol kevés az ilyen „szent“ tehén és jómódu a lakosság, szóval: ahol nem nagy a konkurencia, ott jó sorsuk van. Másutt azonban végnélküli kopulás az életük. Faluról-falura kóborolnak, lefogyva, meggyötörtén és holtra fáradva.

*

A „szent“ tehének a többi rab-szolga-állatok közül úgy magaslanak ki, mint az emberek közt az arisztokraták. Indiában sokmillió szarvasmarha van — majdnem annyi, mint ember — igába törve. Az ökörsordák dacára a vásútnak, az autónak és a repülőgépeknek, még ma is legfon-

tosabb szállító eszközei Indiának. Ezek a szállító, teherhordó állatok szörnyű kínokat szenvednek. A kinzó-eszközök között legkisebb szerepet játszik a kocsis ostora. Megmarkolják a szegény állat farkát, jobbra-balra forgatják, mintha egy vizes lepedőt csavarnának ki. Nagyon gyakori hajtószerszám a szöges végű bot, amelyet belevágnak a vánszorgó állat húsába.

Az indiai szarvasmarha, még az is, amelyik legelészik, nagyon siralmas állapotban van. Egész hosszú utazásom alatt egyetlen rendesen táplált állatot nem láttam.

Még a tejelő tehének is soványak. Sok helyütt a tehéneket kizárólag a mangó-fa leveleivel táplálják, amelyek eredményeként nagyszerű festőanyagot produkálnak.

De el is pusztulnak rövid időn belül, a legkegyetlenebb kínok között.

*

Úgy látszik, az egész indiai vallásos állatvédelem nem egyéb, mint önző lelki „bebiztosítás“. Tehenet ajándékozunk a templomnak, amivel megnyerhetjük az istenek kegyét. Minthogy az áldozati állat minősége számításba nem jön, kiválasztják a leghitványabbat. Attól a pillanattól kezdve pedig, hogy a tehén „szent“ lesz: tulajdonosa a szegény állattal szemben semmi kötelezettséget nem érez. Ha elég intelligens az állat, visszatálal az istállójába; ha nem, annál jobb.

Az állatvédelem ilyen ortodox kezelése nemcsak állatkínzás, hanem nemzeti szerencsétlenség is. Lehetetlené tesz minden észszerű állatgazdaságot. Sokmillió szánalmas állatkreatúrát láthatunk, az utak tele vannak vánszorgó csordákkal. — de nincs egy rendes tejelő tehén, egy rendes teherhordó.

India szellemi nagyságai nem hűnyják be a szemüket ezek előtt a súlyos hibák előtt. Gandhi tehenészetében látható, hogy okos állatszere-

tettel mit lehet elérni. Ezzel a félig forradalmi módszerrel akarja Gandhi elérni, hogy a fanatikus öskor kompromisszumot kössön a modern gondolkozással.

Nem igaz, hogy a hinduk jobban kínozzák állataikat, mint a többi keleti és dél európai népek. De az is

helytelen, ha a „szent tehén“ figuráját, mint az ázsiai lélek világító szimbólumát állítjuk szembe a „durva materializmusba sülyedt“ Európával. Az indiai tehénkultusz nem más, mint egy egoisztikus tévhit torzszüleménye.

Ez pedig nem csak gazdasági, hanem politikai szempontból is India szerencsétlensége. Az ős mohamedánok és hinduk közötti áthidalhatatlan ellentét nem más, mint a „tehéntisztelők“ és a „tehénevők“ gyűlölködése. Ha eljön a mohamedánok Kurban-ünnepe, amely alkalommal több ezer szarvasmarhát áldoznak fel: a nagyvárosok összes garnizonjai készenlétben állanak, hogy a véres összetűzéseket megakadályozzák.

*

Az a szegény, szép, mélabús állat, szomorú szemével, amint jámboran sétál az utcákon és lehever a villamos-sínre: minderről nem tud semmit.

Azt se tudja szegényke, hogy egyetlen igaz, őszinte barátja én vagyok, én: az európai ember, aki azt kívánom, hogy ne legyen belőle, sohasem „szent“ állat, hanem legyen része, sok-sok finom, illatos szőnyegben...

KERESZT A FALUVÉGEN

*Krisztusát levették vad szelek,
csak a kereszt maradt meg sírva fája,
belecsikorgott még az éjszakába.*

*Csak a kereszt maradt meg,
a Falu keresztje,
a Mi keresztünk, a régi kereszt:
fekete felhők bomlottak felette.*

*És a kereszt állt.
Hördült. Kiabált.*

*Reája
mint ódon templom régi muzsikája:
a Falu szíve visszaorgonált.*

*Emlékszem még a szörnyű látomásra:
Viharok jártak a Falu felett...
a Falu nyögve megindult az uton
görnyedt háttal... és vállán a kereszt.*

Gróf WASS ALBERT

SZINHÁZI BEMUTATÓK

TIZENNYOLCÉVESEK

(Lakatos László komédiája a Belvárosi Színházban)

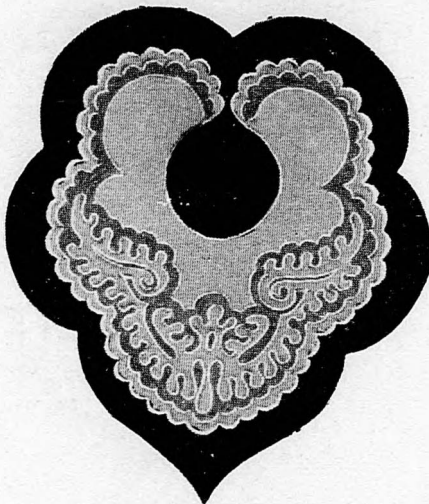
A két, sőt három értelmű aforizmák szellemes gyártója, a hajdan romantikus, majd cinikusan szatirikus Lakatos László írói pályáján meglepő fordulatot jelent ez a szindarab. Korunk egyik legszomorúbb problémáját, a mai ifjúság életét viszi a színpadra és ha nem mindenben találó is a megfigyelése s ha sokszor el is veti a súlykot — különösen amikor az erotika kényes kérdését feszegeti — el kell ismernünk, hogy jól látta meg a tizenhatalmasok lelki válságának mozgató rugóit, csapongó képzeletük egy-egy kirobbanását, kamaszos vágyaikat, halálosnak vélt, bár nagyon könnyen gyógyuló sebeiket. Drámailag nem egységes a kép, amit róluk fest, a dialógust író Lakatos sokkal erősebb, mint a szindarabot szerkesztő, de a mesterségbeli hiányért kárpótlást nyújt az a higgadt és megtisztult bölcsesség, amellyel az író a tizenhatalmasok tragédiáját, vagy inkább tragikomédiáját kezeli. Az a körülmény, hogy a darab a tizenhatalmasokról szól, korántsem jelenti azt, hogy — „tizenhatalmasoknak való“. Felnőtteknek, érett gondolkozású férfiaknak és nőknek érdekes és élvezetes tanulmány. Az előadás kifogástalan. A fiatalok közül Ráday Imre, a briliáns humorú Keleti László, Pető Endre és a nagytudású Radó Mária,

az „idősebb“ korosztályból Somlai Artúr, Mály Gerő, Sugár Lajos, Kovács Terus, Székely Lujza és Körösi Angela emelkednek ki.

A NEVADAI EZREDES

(Herczeg Ferenc a Nemzeti Színházban)

Tizenöt évvel ezelőtt írta Herczeg Ferenc ezt a könnyű szövegű színpadi munkáját. Akkor a Magyar Színház

Előke (Gottlieb-modell)

játszotta, de a siker még abban a nyugodt, derűs világban sem szegődött „Az ezredes“ mellé. Most Hevesi Sándor „A nevadai ezredes“ címen felújít

totta az illusztris írónak ezt a bohózatát. Sem jobb, sem rosszabb nem lett a letűnt másfél évtized óta. Csak az ötletei hervadtak el, csak a naivtásai lettek kirívóbbak. Mért kellett Herczegnek ezt a darabját a Nemzeti-ben előadni? Mért kell a Nemzeti színpadáról a „hekus“ még a „srenker“-féle jassz-szóknek elhangzaniok? Nem értjük. Hogy adhatta oda a mai Herczeg Ferenc a presztízst elhez az anachronisztikus játékhöz? Miközben egy-két magánszínház diadáról-diadálra viszi a friss magyar szindarabokat, a Nemzeti a lomtárba nyúl és onnét szedegeti elő a legelőkelőbb magyar író szerencsésen elfelejtett balsikerét. Erre nem szolgált rá az „Ocskay brigadéros“ és „A híd“ nagyszerű szerzője. Az előadásból Uray Tivadar és Sugár Károly fejfel magasodtak ki.

DIKTÁTOR-KISASSZONY

(Bus Fekete László vígjátéka a Magyar Színházban)

Sablon-téma: a szegény leányból az írógépén keresztül milliommós menyasszonnyá átváltozott operett-figura. Bus Fekete László a sokszor lejátszott gramofon-lemez nem tudta érdekesebbé, mulatságosabbá tenni, bár színpadi érzéke ezúttal is megmutatkozott. A Magyar Színház kapkodó vezetéséről ezúttal nem kívánunk véleményt mondani, mert mikor e sorokat írjuk, maga az igazgatóság is keresi a fővárosi színvonal felé irányuló megoldást. Addig várunk. Bevárjuk, míg a Magyar Színházból újra komoly műintézet lesz.

NAGYMOSÁS! — NEGYVEN ÉV ELŐTT

Mi: mai asszonyok, az elektromosság és világítógáz korszakában, akiknek a legpraktikusabb gépek állanak rendelkezésünkre, — mi: mai asszonyok, akik csak nagyon finom és nagyon értékes fehérneműket mondhatunk a magunkénak, amelyek úgyszólván „egyéni bűnismódot“ igényelnek: — el sem tudjuk képzelni, hogy mit jelentett a „nagy mosás“ a régi időkben.

A téli hónapok alatt például egyáltalán nem lehetett mosni. A nagy mosókamrában gyűlt olykor toronymagas halomba a rengeteg szennyes fehérnemű. A nagybácsi hetvenkét inge — igen, kérem alásan, egész pontosan tudtuk: ennyi a nappali- és hálóing együttvéve, mindig rendszeren összeolvastuk! — és az unokaöccsnek legalább ugyanennyi inge. Ugyanennyi fehérneművel rendelkezett a nagynéni is. Ehhez jött a család többi tagjainak szintén nagymennyiségű szennyes, valamint a rengeteg asztalkendő és konyhai fehérnemű is.

Március végén, amikor már kimelegedett az idő, kezdetét vette a „nagy mosás.“ Ez a művelet körülbelül nyolc napig tartó ostromállapotot jelentett

az egész lakásban. A házba bevonult a nagymosás vezérkara, legalább öt mosónő! A művelet hadszíntere egy kikövezett, óriási helyiség volt, köze-

pén akkora üsttel, hogy ökröt lehetett volna benne főzni és egy olyan hatalmas mosóteknővel, hogy mind az öt mosónő egyszerre elfért mellette. Az én nagynénikém szemében egy ölomrács helyettesítette azt a világosszínű szőnyeget, amit anyám használ

mostan. Magam előtt látom a ház hajdani úrnőjét, amint az öt mosónő és a kisegítő házilányok között, mint egy hadvezér, rendelkezik és nyugodt büszkeséggel tekint végig a zöld virányokon, azaz a nagymosás terepén.

Aztán következett a hadművelet, illetve a nagymosás lefűvése, a szó valóságos értelmében. A cselédszobában hatalmas terített asztal várta a hét, illetve a nagymosás hösnőit.

Ez volt a nagymosás, nem is olyan régen, alig negyven évvel ezelőtt. Ha visszagondolunk ezekre az időkre, akkor érezhetjük csak át igazán korunk technikai fejlődését, amely ránk, háziasszonyokra is, sok tekintetben megváltást hozott, amit a mai mosás és a régi „nagy mosás“ közti különbség és bizonyít. Minden elismerésünk a régi korok asszonyaié, de — valljuk be! — mégis csak jobban érezzük magunkat a XX. század második negyedében, a világítógáz és elektromosság korszakában.

DARMOL
CSOKOLÁDÉS HASHAJTÓ
ENYHE-GYORS-BIZTOS

A GYERMEK EMLÉKEZETE, A TANULÁS MÓDJA

Irta: *Krúdy Gyuláné*

a Ped. Szeminárium lélektani laboratóriumának t. asszisztense

Nemrég kezdődtek meg az iskolák, most áldoztunk gyermekeinkre, sokszor erőnkön túlhalad súlyos összegeket és szorongva várjuk, hogy lesz-e az áldozatnak eredménye, jól fog-e tanulni gyermekünk?

A tanulás szorosan összefügg az emlékezettel, amelyik gyermeknek jó az emlékezőtehetsége, az rendszerint jó tanuló is. Pár szóval ismertetni akarom, mi is az emlékezet.

Az a feltevés, hogy a gyermek emlékező képessége jobb, mint a felnőtté, alaposan megingott a különböző vizsgálatok (Ebbinghaus, Neumann, Ranschburg, Nagy László vizsgálatai) szerint. A gyermek emlékezete elsősorban képzetárrításon alapszik, vagyis a gyermek mindig valamihez kapcsolja a megtartandó szöveget.

Az emlékezés fejlődése a gyermekkorban nem egyenletesen halad, hanem időszakos és fiúknál, leányoknál különböző. A 7—10-ik évig terjedő időszakban a fiúk felfogó és emlékező képessége hatalmasan fejlődik, ugyanazok években a lányoknál egyáltalában nincs e képesség terén fejlődés. Ellenben a lányok a 10—14-ik év között rohamos fejlődéssel pótolják a mulasztást, sőt némileg túl is szárnyalják a fiúkat, kiknél ez időszakban nem történik e téren újabb fejlődés.

Az emlékezet *biztossága* 25 éves korban még egyszer olyan nagy, mint a 12 éves gyermeknél. Ebből folyik a gyermekek emlékezetének megbízhatatlansága, kiket megtevésztő mondásokkal, de már pusztá kérdésekkel is tévesztőleg befolyásolhatunk. Pl. ha egy képet mutatunk neki és elmondjuk, mit látott és akkor azt kérdezzük, hogy nem vette-e észre a képen a kis macskát, a gyermek könnyen tévedésbe esik és emlékezni vél a kis macskára is, amelyik nem is volt a képen. Ezért helytelen, ha némely szülő gyermekekkel mondja el (pl. hogy hogyan törté el a cselédleány a vázát, vagy hogy mit beszélt stb.) a különböző dolgokat és közben büszkén hangoztatja, hogy az ő gyermeke mondta, tehát biztos. Ezt a közbeszűrást megengedtem magamnak, de az egész gyermektanuskodás is helytelen és más cikk keretébe tartozik.

Az emlékezet *ideje és rögzítése* különböző, — mint Ranschburg tanár mondja. A jobb tanuló egyszerű hallás útján is könnyen sajátítja el a hallottakat, de az a veszély fenyegeti őket, hogy könnyen sajátítván el az anyagot, nem helyeznek súlyt a megértettek betanulás útján való megerősítésére, mert hiszen megértették s úgy érzik, tudják.

Viszont a közepeseknél és a gyengébbeknél kevésbé áll fenn ez az érzés; ezek az anyagot magyarul köz-

ben kevésbé teljesen fogták fel, vagy a hallottak csak lassacsákn tisztulnak elméjükben. Ép ezért ezek, annymennyben nem hanyagok, nagyobb súlyt he-

Estélyi ruha

lyeznek a megértett anyag betanulására.

S minthogy az egyforma munka árán tanultakra nézve a megtartó képességében nincs lényeges eltérés, igen valószínű, hogy a közepes és gyenge tanuló, ki az anyagot be is

tanulta, hosszabb idő múlva jobban fog tudni arról beszámolni, mint az a tehetséges, aki megértette, de meg nem erősítette, s azért pontosan, szabatosan visszaadni nem tudja.

Azon kérdésre, vajjon az emlékező gyorsasága mutat-e kapcsolatot a gyermek általános intelligenciájának fokával, igennel felelhetünk.

Mielőtt rátérnék, hogy hogyan tanuljanak a gyermekek, ismertetni akarom a gyermek típusait.

1. *Vizuális (látó) típus.* Némely tanuló a betanulást is vizuálisan végzi, azaz csendesen a szöveg fölé hajolva, hang, sőt szájmozdulat nélkül vésti azt elméjébe.

2. *Halló típus.* Kik hangosan, vagy félhangosan tanulnak, de lassan, értelmesen tagolva a szöveget. Ezek a szöveg értelmi tartalmán kívül többé-kevésbé tudatosn saját hangjukat is figyelik s bevésik elméjükbe.

3. *Mozgási típus.* Szívesebben tanul járva, nem ritkán taktust is üt a tanuláshoz, lábával dobant. Felmondáskor azután nem egyszer zavarja, hogy nyugodtan kell állnia.

4. *A vegyes típus,* amelyen az előbb elmondott típus sajátosságai egyenesen észlelhetők. Pl. hallási és mozgási együtt, különben ez a leggyakoribb is.

Hogyan tanuljanak?

A tanulás módja kétféle: önálló vagy önállótan, vagyis vezetésre szoruló. Van olyan gyermek, ki érzelmi életénél fogva megköveteli, hogy segítsenek neki a tanulásban, mert különben elhanyagoltnak, szeretetlennek érzi magát. A szülőnek ismernie kell a gyermek természetét és ehhez kell igazodnia. Azt a gyermeket, aki egyedül szeret dolgozni, azt hagyja, azt pedig, aki szereti, hogy kikérdezzék, segítsék, annak segítsen. Természetesen hangsúlyoznom kell, hogy ezt a segítséget nem szabad túlzásba vinni, mert a főcél, hogy a gyermeket az önállóságra szoktassuk, de mindig érezze, hogy támogatjuk, s szeretetünkre számíthat.

Azután a szülőnek meg kell figyelni, hogy milyen típusú a gyermeke. A tisztán látótípusú tanuló semmiféle lárna, beszéd, zene a betanulásban nem zavarja; őt csak látási benyomások vonhatnák el, ezért vigyázzunk a szülő arra, hogy a gyermek a szöveget lássa és szeme ne kalandozzon el. A hallótípusú zajban, lármában nem tud tanulni, vigyázzunk tehát a csendre. A mozgótípust pedig hagyjuk fel-alá járni, izegni, mozogni és ne mondjuk, hogy: „ülj az asztalhoz és úgy tanulj!”

Fontos, hogy azt, ami egyszeri fel fogás útján elméink tartalmává lett, megrögzítsük, begyakoroljuk.

Kerülendők a felesleges adathalinnakkal való megerthelések, mert elménk nem végtelen rugalmasságú zsák, mint azt némelyek hiszik. Itt em-

lítem meg, hogy milyen káros, mikor anyák kis gyermekeiket hosszú versek betanulására kényszerítik.

A helyes tanulás a megértéssel, a felfogással kezdődik. Ahhoz, hogy a tanuló nagyobb mennyiségű anyagot hibátlanul tudjon felmondani, hosszabb időre van szüksége. A tanulás eredményességére igen fontos az ismétlés.

A tanuló akkor tanul helyesen, ha az anyagot nem kis részekre osztja, mint az általában szokás, hanem egyszerre olvassa át lassan és azután többször fokozatosan gyorsítva.

Igy sok idő- és erőpazarlástól me-

nekszik és ki van zárva, hogy az egyes részeket hibásan kapcsolja össze. Azután tartson próbafelmondást, mert ez lényegesen megkönnyíti a betanulást, mert csakhamar felfedi az elsajátítással szemben nehézségeit okozó részleteket s megismerteti vele a tudás hézagait. Az anyagot tehát két-háromszor lassan kell átolvasni, azután próbálni elmondani, miközben a tudást kétes helyeken a szövegbe nézéssel ellenőrizzük, illetve segítjük. Majd újra átolvassuk két-háromszor az anyagot, újra megkíséréljük elmondani. Ha annyira vittük, hogy egy-két fennakadás árán már tudja a tanuló, nem erő-

szakoljuk tovább, hanem a megerősítést másnapra hagyjuk.

A tanulásban, ha észszerű, akkor beáll a gyakorlókönyság. Neumann szerint az a gyermek, ki eleinte egy sort 56 átolvasásra tudott megtanulni, pár hét után már 25 átolvasás után megtanulta.

Vigyázzunk tehát gyermekeinkre. Ha rosszabb tanulók, ne csüggedjünk, hisz mint látnák, lehet a hibákon segíteni, csak észszerűen kell őket tanulásra szoktatni. Mindehhez türelem és szeretet kell, akkor biztos az eredmény. Ez pedig biztosan meg van a magyar anyákban.

MILYEN AZ AMERIKAI HÁZTARTÁS

Azt szokták mondani: a világ egyetlen asszonyának sincs jobb dolga az amerikai nőnél, rendelkezésére áll a férj egész jövedelme, egész figyelme, egész ideje. Mely utóbbi fogalom ugyan a miénkél jóval restringáltabb: alig vonatkozik többre, mint arra a négy esti órára, amely alatt a yankee-férj sietve viszi szórakozni nejét. A többi nyolc óra a nőé. Szabad, mint a madár. (A gyerekei valamennyien iskolában töltik egész napjukat.) Jön-megy, vásárol, sportol. Barátnőjével eszik délelben, valamely lunch roomban, vagy a nagyaruház, nagyszálloda tetőkertjén. Csak félhétkor siet haza, tudva, hogy hat és fél hét között ebédelnie kell. Aki azonban azt képzei, hogy e vidáman eltöltött nap után a dáma leül asztalához s várja, hogy a szobalány behozza a szakácsné által készített ebédet — az téved. Az ebédet a hölgy maga főzi, maga terít és maga is szervíroz, mert bár csinos kis autója van, még csinosabb kalapja s tőkéletes ruhája — szobalánya, szakácsnője, de mit mondok: egyetlen árva mindenes sincs, legfeljebb egy „help”-nek nevezett takarítónő-féleje, aki három óránál többet nem áldoz a háztartásra.

A cseléd-probléma ugyanis komoly dolog Amerikában. Mindennél sötétebb felhőként lebeg a yankee háztartás felett, mert a cseléd ritka, akár a fehér holló. Ha mégis akad, megfizethetetlenül drága. A négert pedig nem könnyű megszokni. Mert a fekete szakácsné, akit kutyahűség és szeretet köt a házhoz, a gyümölcsöt, húst és főzeléket mosafatlan szereti elkészíteni s szívesen főz be a levelese egy-két legyet. Hogy hány kisedetet ejtett le a tizennyolcadik, huszonötödik és még magasabb emeletkörül néger dadája, arról jisztoztat statisztika van New-Yorkban, ahol az európai viszonyokhoz szokott háziasszony szokja meg legkevésbé az aranyzívú, örökké mosolygó néger cselédet.

Amilyen előnyös és igazságos törvény szabályoz minden munkaadó és alkalmazott közti viszonyt Amerikában, ép oly kevésbé lé-

teznek törvények a háztartás alkalmazottaira. Nincs nyilvántartás és nincs felmondás. Mindenki addig szolgál, ameddig akar s ha Missis Smith 10 dollárral többet kínál, mint Missis Brown, a fekete szakácsnő a nagy-estély kezdete előtt egy órával leteszi a kanalat és faképnél hagyja gazdáját.

Igaz azonban, hogy ő is ugyanannyira van kiszolgáltatva gazdája szeszélyének, mint asszonya az övének. Nem csoda, ha gyakran kétségbeeszt a helyzet. Az új amerikai irodalom egyik legszebb regényét „Lajhár”-nak hívják s szól egy boldogtalan tót lány vergődéséről a nagy-nagy New-Yorkban, ahol a szegény, szentimentális szláv-lány hiába eped egy kis gyengédségért, melegségért: gépnek nézik, ideig-óráig szerepelő munkásnak, aki abbahagyja a munkát hat órákor délután, ha török, ha szakad, ha a gazdájának bármilyen szüksége van is rá. Hogy nem szabad benne bízni, nem kell rá építeni, arra rég megtanították asszonyait az előtte szolgáló lányok s bár a „Lajhár” (ahová csak kerül, mindenütt így nevezik őt egymásközt a család tagjai) hajnalról éjjelig dolgozik, könyörtelenül kiteszi a helyeiről: hol téledjén (meghallott valamit, amit nem lett volna szabad), hol éjféltkor (segített egy haldoklót, akit meg kellett volna halni hagyni), hol akkor, amikor beteg (Amerikában az idő pénz s az időt nem lehet betegséggel elpazarolni). Már-már az éh-halállal néz szembe a „Lajhár”, amikor egyszerre váratlan jövője akad. A new-yorki Babelből e jövőhöz, erdőmezők közé kerül Amerika e tót hajótörtője, akinek gyengédsége ezúttal a farmer három anyátlan gyereké...

Az amerikai háztartás cseléd-krisise meglátszik az élet minden fázisán. A lakás nem lehet elég egyszerű. Óraszámra fizetett takarítónő tartja rendben, vagy — s ez a gyakoribb eset — a ház asszonya maga. Ezért nincs egyetlen nipp, kép, himzés, más csesebecse, amit ápolni, gondozni kell. Egyszerű legyen minden és célszerű: sima gépgyártott bútor, kevés szobában kevés szőnyeg. (A falba eltüntethető ágy amerikai ötlet. Nappali szobát varázsol a hálóból, ami által egy szobával kevesebbre van szükség.) Tökéletesen felszerelt konyha, ahol még a krumplis is gép hámozza, gép szitálja a lisztet s vilnyaráram állítja elő a jeket. Munkamegtakarításra, célszerűsége irányul

minden a magadolgozó gazdasszony hazájában, Amerikában, ahol nemcsak a villanyparherd, a mosogató- és törülgető-gép ötlete született, hanem az úgynevezett „kitchen-parlor”, a „konyhaszalon” gondolata is.

Ha európai ideológiánk szerint nem is nevezhető szalonnak ez a találmány, ebédlőnek elfogadható s ezt a célt szolgálja tulajdonképpen. Tűzhelye, főzőasztala könnyen elkeríthető, külön szellőztethető falmélyedésben van. A mosogatógép kis asztallal varázsolható, a háziasszonynak egyetlen lépést kell csak tennie a vil-

lantűzhelytől az ebédlőasztalig s onnan egyetlen mozdulattal teheti az edényt a mosogató- és szárítógépbe. Gép mossa le a szoba falát és linoleum-szőnyegét s a virágos kretónhuzatos és függönyös szobára senki se mondaná, délután ötkor, hogy konyha volt délelőtt.

Kétségtelen, hogy harmadik legnagyobb iparágát: a konzerv-gyártást a cselédkriszisnek köszönheti Amerika. Annak a kényszerítő körülménynek, hogy ebédjét mindenki maga főzi. A mulatnivágyó s háziasszág terén antitalentum számba menő

amerikai nőnek borzasztó gondolat főzéssel bibelődni. Jöjj hát konzerv! Campbell-féle leves (olcsó bouillontól drága turtle-soupig „teknőslevesig” mindenről gondoskodik Campbell gyára), konzervhús, melyet csak fel kell melegíteni, gyári főzelék, melyre csak egy kis vaj kell, pudding, melyet csak gőzbe kell tenni: ál-ebéd, ál-konyhában, törhetetlen szervizen, gépek között.

Hogy mindezek után, amiket elmondtam, igaz-e, hogy az amerikai nőnek van jobb dolga az európainál — az olvasóra bízom. **Madeleine**

A GYERMEK ÉS AZ ÉDESAPJA

Ki ne hallotta volna már, amikor az anya így fenyegeti meg rosszkodó gyermekét:

— Várg csak, te hoztalan! Hazajön az apád és akkor...

Mire jó ez az apa nevével való fenyegetőzés? Majdnem minden család életében rendes szólásmód az efféle és bizony, meglehetősen nagy fáradságba kerül annak teljes kigyomlálása.

Az anya mindig a gyermekével van, alaposan megfigyelheti minden jó és rossz tulajdonságát, a fiatal lélek minden megnyilatkozását vele együtt éli át. Úgyszólván teljesen egyedül ő gondoskodik gyermeke szellemi fejlődéséről. Éppen ezért, mert mindig és mindent a gyermekéért cselekszik, elsősorban a maga számára szerzi meg és biztosítja gyermeke szeretetét és bizalmát. Az édesapa, akit mindennapi kötelességei állandóan elszólítanak a házból, csak kevés időt tölthet családjá körében. De még ezeket az órákat is elfoglalják hivatásának problémái és a megélhetés gondjai, amelyek nem engedik meg, hogy nyugodt boldogságban sütkérezzék övéi körében.

Anyák, vegyék a kezetekbe gyermekeitek teljes nevelését, senki segítségére ne szoruljatok rá, mert egymagatok is tökéletes munkát végezhetek. Ha szükség van arra, hogy büntessetek, a büntetés az elkövetett bűn természetes következménye legyen és rögtön a tett után következék, ne pedig fenyegetésből álljon. Az efféle fenyegetés szívtelen és visszataszító, de még nevelési szempontból is teljesen elítélendő. Mert ha este, amikor az apa hazajön, az anya el-

meséli neki gyermeke rosszkodását, ez az apának végtelen fájdalmat okoz és ha meg is bünteti gyermekét, helytelenül olyasvalamiért bünteti meg, amelynek elkövetéséről csak hallomásból értesült.

Raadásul míg az apa, akinek a gyermekével szemben kialakuló kölcsönös bizalma és szeretete épp olyan kell legyen, mint az anyáé: gyermeke előtt ferde és fonák helyzetbe kerül, amely a harmónikus megértést

semmi szín alatt nem fogja megte-rementeni.

Éppen azért, mert az apa kevés időt tölthet gyermekével, nagyon kívánatos, hogy ezek az együtt töltött órák tiszta és derűs boldogságot sugározzanak.

Anyák, ápoljátok és fejlesszétek gyermekeitek szeretetét az apával szemben is. Ne fenyegezzétek őket a távollevő apa nevével, ne állítsatok félelmetes mumusnak eléjük, hanem ők: a távollevőt öleljétek kölcsönös szeretettel magatokhoz. Ti legyetek a közvetítők gyermekeitek és az édesapa között. Az apának kis, kedves történeteket meséljétek gyermekéről, aki ilyenkor már ágyacsájában fekszik. Legyetek rajta, hogy az apa egészen megismerhesse tulajdon gyermekét. Súlyosabb feladat az, mint a tiétek, akik mindig együtt vagytok vele, egész nap, amikor a gyermek ezer panasszal és ezer új megismeréssel fordul felétek.

Amilyen finom, láthatatlan szálak kötik össze a gyermeket az anyjával, ugyanolyan szálakkal kell édesapjához is odaláncolni. Ezt a munkát pedig korán kell elkezdni, mert ilyen mély, bensőséges viszony pillanatok alatt ki nem alakulhat. Mikor pedig már felerődül a gyermek, késő már helyreépíteni azt, amit annak idején elmulasztottunk.

Az apa hazaérkezése örömperce legyen a gyermeknek és öröme az apának is. A gyermek épp olyan bizalommal és szeretettel csüggjön rajta, mint édesanyján. Tudnia kell és éreznie, hogy apja és anyja tökéletesen egyek és hogy a világon nincs szebb és boldogabb dolog, mint a család. Mindnyáján egyformán érezzék át, hogy tiszta, kölcsönös, ideális szeretet köti őket egymáshoz.

SZEPLŐS? PATTANÁSOS? MÁJFOLTOS AZ ARCA?

Pár nap alatt ragyogóan tiszta és üde lesz

ha az eredeti francia **OH-RIS-arc krém**

Kapható minden jobb drogéria, illatszertár és gyógyszertárban. Gyártja: Institut de Beauté OH-RIS Páris. — Magyarországi nagybani lerakat: Budapest, IX., Mester utca 4.

Figyelem! Minden csomagon rajta legyen az OH-RIS jelzés

Tegyen kísérletet!

Hatása meglepő!

OH-RIS-arc pudert
OH-RIS-szappant

állandóan használja!

Miért boldog az Ön házassága?

(Mult számunkban felvetett kérdésünkre megkezdjük a beérkezett válaszok közlését)

*
Jelige: Egy el nem csattant csók

Kedves Szerkesztő Ur! Tőlem még soha senki sem kérdezte meg, boldog-e az asszonyi életem, vagy sem? Senkit sem érdekelt, hogy házasságunk kék egén, ha tornyosulnak, miért tornyosulnak sötét fellegek? De most, hogy Szerkesztő Ur közénk veti a nyolc pontban összegezett kérdések kérdését és mert jelige alatt vallhatunk színt, vágyat érezek én is elmondani, mi fáj. Mert olyanok a kérdések, mintha háziorvosunk érdeklődne, hol fáj, mi fáj?

Hanem aztán, Szerkesztő Uram, lesz-e orvossága is a sok panaszra, könnyekre, amit velem együtt asszonytársaim elébe tárnak majd, lesz-e ír, mint jó háziorvosnak, a nyílt sebekre? De meg talán tiszta képet sem kapunk az elmondottakból, mert hiszen házasságról, ember és asszonyról van szó és így férj urainkat is meg kellene kérdezni, mik a panaszuk? Oh, be érdekes lenne! (Nagyon örülnék a férjek elfogulatlan hozzászólásának! — A szerk.)

Szerintem a házáslet csupa, harmónia, de mint a zene, tarkítva van jól vagy rosszul hangolt diszsonanciával. Talán Beethoven muzsikájához hasonlíthatnám, az akkordjaihoz, melyek a legmélyebb basszusból feltörnek a legmagasabb szopránig, a pianissimótól a fortissimóig, hogy aztán a legváltozatosabb variációkkal visszatérjenek az alapelődiához. Vagy talán a sziklák között mozdulatlanul megülő zöldesszínű tengerszemhez, amely reagál a legkisebb kavicsérintésre s ezer változatban gyűrődik, símul, míg vissza nem tér a csendes megadáshoz, míg újból föl nem zavarja fenséges nyugalma egy arra menő vándor, vagy a szellő. Föltétlenül el kell, hogy érje a házasság is azt a legmagasabb akkordot, harmóniát, de minthogy a jegények sem nyúlnak az egekig, a földobott kavics is visszahull, természetszerűleg a legsikerültebb házasságnál is megvan a kritikus pont, hogy zuhan, de megáll, a megértésnél, a közönytől, legrosszabb esetben a gyűlöletnél.

Az én asszonyéletem is hasonló a Beethoven muzsikájához, vagy a tóhoz, mert elérte a boldogság legmagasabb fokát, éreztem az élet harmóniáját s aztán — zuhan s zuhan... s oka egy visszautasított csók.

Engedje meg, Szerkesztő Ur, ha kissé talán el is térek a tárgytól, de szeretném elmondani, hogy is volt csak?

Hát igen, — mintha ma lett volna, — a nap ragyogó kérébe zuhan be a nyitott veranda ablakán s a kitért ajtón a falevelek falra vetődő árnyéka mozdul, játsszani látszik a falevelek árnyéka a nap sugarával. Csudás reggel! A nap sugara odatéved a reggeliző asztal porcellánjaira s megpihen rajtam, a párhetes asszonyon. Örültem a napnak, a világnak, az élet harmóniájának s vártam az uramra, kinél szebbet, jobbat, lelkesebbet el sem tudtam képzelni. Nem is sejtve, mennyire közel állok a csalódáshoz.

Gondolataimban az Uram lép-tei zavarának meg s én mindenről megfeledkezve csak őt látom, pillanat alatt ott állok mellette s várom az ölelését, becézó szavát s a — csókját! „Hja, szívem, ebből meg nem élünk!” — elhangzott röpké szavak után összeomlott körülöttem a világ, nem örültem többé az élet harmóniájának s ez a visszautasított csók kísért engem ma is, ez a visszautasított csók az oka minden további egyenlenségnek.

Ezt a mozzanatot házáséletemnek sem megakadályozni, sem utólag jóvátenni nem állt módomban, mert én akkor temettem a hitemet s halottakat nem áll módunkban föl-támasztani.

És annak az el nem csattant csóknak rovom föl én az én asszonyszerelmemet. Az a csók az oka mindannak, ami utána következett. És lelkiismeretfurdalást sem érzek, mert ennek így kellett lennie. S amit annakidején olyan tragikusnak láttam, ma a boldogságomat köszönhetem annak a kívánt, de visszautasított csóknak, mert megkaptam kamatostul.

Szerkesztő Ur, írja meg, tegye szívére a kezét s mondja, üzenje meg, nagy-e a bűnöm, s kié nagyobb, az enyém, vagy az uramé?

Utolsó pontra az a megjegyzésem a házasságról, hogy az asszony soha se kérjen, de adjon mindig, csak adjon. Soha egy harmadikat bele ne avasson közös dolgaikba. Nyílt offenzíva nem méltó hozzánk asszonyokhoz s nem célra vezető, inkább a ravasz taktika, de módjával és igen okosan. Ha más asszonyra veti szemét az urunk, nézzünk el mellette, nem tilthatjuk meg neki, hogy rajtunk kívül mást meg ne lsson. Szóval, hitessük el magunkkal, hogy az arany szabadságot ők, a férj uraink nem veszítették el és legyen igaz meggyőződésük, hogy ők a teremtés koronái, ilyenformán sokkal több lenne a boldog házasság s megjavulna sok rossz házasság.

(A vita megindult, kérjük kedves előfizetőinket, sőt élettársaikat is: méltóztassanak ehhez a komoly problémához hozzászólni és annak minden egyes oldalát elfogulatlanul megvilágítani. A szerk.)

Berndorf

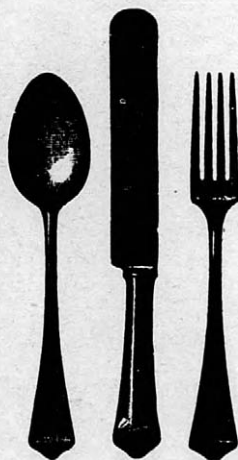
A világszerte elismert, elsőrangú minőségű Medve-védjegyű evőeszközök, tálalószerek és tiszta nikkedények minden szakmabeli üzletben kaphatók.

BERNDORFI FÉMÁRUGYÁR

KRUPP ARTHUR RT.

Magyarországi fióktelepe

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 4.

KÉZIMUNKA

Rovatvezető: **Gottlieb Gyula iparművész, kézimunkaspecialista**
 Budapest, IV., Hájó-u. 12—14. Nyílt üzlet az udvarban.
 Telefon: Aut. 811—26.

Receterítő. 225/176 szem richellieu középmoti-
 yum nyerselyemre himezve, a rece 1 cm.-es
 lyukakból, egy rendes ebédli asztalterítő
 képez. Teljesen készen ———— 140.— P
 Nagyított rajza ———— 2.— „
 Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Kerek asztalközép. Kis asztalkára, mint díszter-
 itő is alkalmas. Tiszta madeira himzéssel ké-
 szül. 90/90 cm. nagyságban, finom batisztra
 előrajzolva ———— 4.20 „
 Elsőrendű lenvászonra előrajzolva ———— 8.60 „
 Finom lenbatsztra előrajzolva ———— 12.— „
 Hozott anyagra előrajzolva ———— 1.20 „
 Szűrt sablonja ———— 2.— „
 Himzési díja (kézzel) ———— 25.— „
 Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Kocsitakaró. Madeira, magashímzés és kézi
 ajourral, 85/60 cm. nagyságban, finom batisztra
 előrajzolva ———— 3.— „
 Finom lenbatsztra előrajzolva ———— 7.— „
 Hozott anyagra előrajzolva ———— 1.20 „
 Teljesen készen batisztról ———— 24.— „
 Teljesen készen lenbatsztról ———— 28.— „
 Szűrt sablonja ———— 2.— „
 Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Előke. Ollózott, finom batisztra előrajzolva, hoz-
 závaló tüllel együtt ———— 1.50 „
 Szűrt sablonja ———— 1.— „
 Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

3 drb. zsebkendő. I. visszahajtott ajouros szél-
 lel, magashímzésű pettyekkel, — II. felajouros-
 zott széllal, magashímzéssel és húzott ajourral,
 — III. hurkolt széllal, madeira lyukakkal és
 pettyekkel, 3 drb. előrajzolva finom batisztra
 25/25 cm. ———— 2.40 „
 Ugyanez lenbatsztra vagy linonra ———— 3.60 „
 Szűrt sablonja darabonként ———— .80 „
 Teljesen készen 3 drb., batisztról ———— 11.— „
 Teljesen készen lenbatsztra vagy linonból,
 3 drb. ———— 12.20 „
 Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

MIT FŐZZEK?

November 11. Hétfő: Zöldségleves, borsófőzelék füstölt
 oldalassal, kávékoch. — **Vacsora:** Borju krocket bur-
 gonyasalátával, gyümölcs.

November 12. Kedd: Gombaleves, rizsás csirke, tiroli
 kifli. — **Vacsora:** Borjupörkölt galuskával, gyümölcs.

November 13. Szerda: Húsleves aprókásával, főtt hús
 besamel burgonya-körítéssel, kapormártás, alma pongyolá-
 ban. — **Vacsora:** Debreceni tormával, gyümölcs.

November 14. Csütörtök: Csontleves májséberlivel,
 székelygulyás, gesztenye-szelet. — **Vacsora:** Kirántott
 borjuszelet, tojásos gomba-körítés, cékla, gyümölcs.

November 15. Péntek: Tejleves reszelt tésztával, föl-
 tött csuka, rakott burgonya-körítés, ecetes uborka, túró-
 torta. — **Vacsora:** Töltött tojás karfiol-körítéssel, ve-
 gyes sajt, gyümölcs.

November 16. Szombat: Barnaleves, friss kolbász
 sütve, hozzá kelkáposzta, diós- és mákos-patkó. — **Va-
 csora:** Beafsteak tükörtőjással, párolt karotta-körítés,
 ecetes uborka és cékla, gyümölcs.

November 17. Vasárnap: Csirkeaprólék-leves, nyúl-
 derék afonyával, csirkesült, metélt burgonya pirosra sütve,
 fejes-saláta vagy francia-saláta, szerelmeslevél. — **Va-
 csora:** Hideg sült, magyar sonka, vegyes kompót, ve-
 gyes sajt.

November 18. Hétfő: Húsleves esigatésztával, főtt hús,
 burgonyapüré, uborkamártás, csöröge. — **Vacsora:** Vese-
 velő, burgonya röstelve, paprika-saláta, gyümölcs.

November 19. Kedd: Karfiolleves, párolt libamell,
 lencsefőzelék, almás- és diósrtés. — **Vacsora:** Rántott
 borjuszelet, burgonyasaláta zellerrel, gyümölcs.

November 20. Szerda: Köménymagleves, Esterházy
 rostélyos, kalarábé-főzelék, gyümölcs. — **Vacsora:** Ser-
 téskocsonya ecetestormával, vegyes sajt, gyümölcs.

EGYSZERŰ ÉTLAP

November 11. Hétfő: Zöldségleves, borsófőzelék füs-
 tölt oldalassal. — **Vacsora:** Virstli tormával, gyümölcs.

November 12. Kedd: Gombaleves, borjukrocket, bur-
 gonyasaláta, gyümölcs. — **Vacsora:** Tea, szardellás
 vajaskenyér, gyümölcs.

November 13. Szerda: Hamis húsleves aprókásával,
 sajtos metélt, gyümölcs. — **Vacsora:** Borjupörkölt ga-
 luskával, gyümölcs.

November 14. Csütörtök: Gombásleves, rakott ká-
 poszta, gyümölcs. — **Vacsora:** Debreceni tormával,
 gyümölcs.

November 15. Péntek: Tejleves reszelt tésztával, túró-
 csusza. — **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

November 16. Szombat: Barnaleves, friss kolbász
 sütve, kelkáposzta főzelék, gyümölcs. — **Vacsora:** Tea,
 császárhús és piritós, gyümölcs.

November 17. Vasárnap: Csirkeaprólék-leves, töltött
 csirke, sült burgonya, zellersaláta, gesztenyepüré. — **Va-
 csora:** Magyar sonka tormával, kemény tojás, vegyes
 kompót.

November 18. Hétfő: Húsleves árpakásával, főtt hús,
 parajfőzelék, gyümölcs. — **Vacsora:** Nyúlaprólék pap-
 rikán, sült gesztenye.

November 19. Kedd: Karfiolleves, pácolt nyúlgerinc
 gombóccal, gyümölcs. — **Vacsora:** Parizer, vajaske-
 nyér, gyümölcs.

November 20. Szerda: Köménymagleves, töltött kala-
 rábé, gyümölcs. — **Vacsora:** Sertéskocsonya ecetes-
 tormával, gyümölcs.

Budapest 72, postafiók 46.

Kérjen árjegyzéket és rendelőlapot!

SIMAY LAJOS

műterme és lakásberendezési vállalata,
 IV., Váci ucca 38 (Tiszti-kaszinó palotájában). Tel.: Aut. 836—86.

HÁZTARTÁS

Tört burgonyaleves sajttal. Négy-öt burgonyát héjában megfőzünk, azután meghámozzuk, burgonyatorón áttörjük. Világosbarna rántást készítünk; csontlével föleresztjük, az áttört burgonyát beletesszük, megsózzuk, borsozzuk és felfőzzük.

Piritott zsemlyekockát és reszelt sajtot tálalunk hozzá.

Töltött karfiol. (Előétel.) A karfiolt sós vízben megfőzzük, vigyázva szitára tesszük, hogy egészben maradjon. Mikor kihült, a szárát levesszük és az így keletkezett ürt darált párolt borjúhús- és párolt rizs-keverékkel megtöltjük. Porcellán tálra tesszük, tejfellel leöntjük, egy darab vaját teszünk rá, morzsával meghintjük, sütőbe tesszük, megsütjük, ugyanabban a tálban tálaljuk.

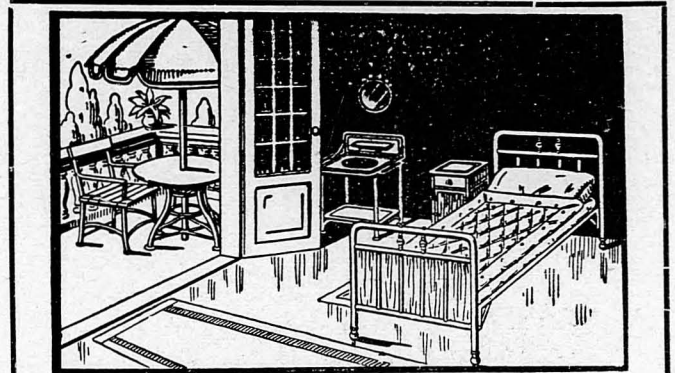
Borjuvagdalék. Félikilo sovány borjúhúst jól megmunkunk, darabokra vágjuk és lábosba dobjuk. Adunk a húshoz 5 deka felszeletelt fehér szalonnát, egy sárgarépat és egy kis hagymát karikákra vágva, öntünk alá kevés vizet és puhára pároljuk; kissé a húst megpirítjük. Ha a hús és zöldség megpuhult, két egész tojást ütünk rá és a tűzről levesszük. A tojást azért ütjük rá, hogy a hús ne baruljon és ne száradjon meg. Ha kihült, deszkára tett

FŐZÉSRE, SÜTÉSRE, EVÉSRE

Boon csokoládé

OLCSÓ ÉS KITŰNŐ

vékony kenyérszeletre öntjük és vágókéssel a kenyérral együtt jól összevagdalkjuk. Azután lábosba tesszük, kevés húslevet öntünk rá, megsózzuk, kevés törött borssal meghintjük és így felforraljuk. Vigyázzunk, hogy jó sűrű legyen és nehogy odaégjen. Ezután újra kihűtjük. Egy nagy lap fehér ostyát mártsunk hideg vízbe, borítsuk a tenyerünkre s a másik kezünkkel tegyük az ostyára jó kanálnyi vagdalékot, szépen göngyöljük össze az ostya két végét és hajtsuk be. Végül mártsuk felvert tojásba, zsemlyemorzsába és süssük meg bő zsírban. Piritott zöldpetrezelyemmel tálaljuk.

Csinos otthon teremt

HAIDEKKER-VASBUTOR

Üllői út 48/73.

Fiók: Finnei út 3.

Mazsolás gesztenyés nyelv. Két borjúnyelvet főzünk meg, külső hártáját húzzuk le, azután tegyük egy liter forró sós vízbe. Tegyük bele félikilo héjától megtisztított sült gesztenyét és 12 deka tiszta mazsolát. Főzzük ezekkel fel a nyelvet és készítsünk bele egy kanál lisztből szép piros rántást, kevés hideg vízzel eresszük fel és öntsük gyorsan a fővő nyelvre, főzzük együtt a rántással pár percig. Tálalás előtt a nyelvet szép szeletekre vágjuk fel, egy hosszú tál közepén egymás mellé helyezük, mintha a nyelv egészben volna.

Pácolt nyúl. Pácolás után a nyulat tüzeljük meg szalonnával, tegyük tepsibe és öntsünk rá egy fél vizes-pohár páclevet, tetejére tegyünk öt deka vaját, egy deci tejfelt és néhány szem kaprit. Tegyük sütőbe, közben sűrűn öntözzessük a levéllel. Ha a nyúl elkészült és porhanyó, két deci tejfelt elkeverünk egy kávéskanál liszttel, a levébe öntjük és felforraljuk. Tálaláskor a nyulat keresztibe felvágjuk és a levét átszűrve, ráöntjük. Citromszeletekkel és makaronival körítjük.

Besámelt burgonya. (Körítés.) Egy-kilo sárga burgonyát megfőzünk, meghámozzuk és szeletekre felvágjuk. Tizenkét deka vajban párolunk egy kis fej finomra vágott hagymát, 14 deka vagdalt sonkát, vagy füstölt húst. Meghintjük egy kanál liszttel s feleresztjük egy deci tejfellel és adunk bele 8 deka reszelt sajtot. Egy tűzálló tálba rakunk egy sor burgonyát, besámelt, fölül vajdarabkákat teszünk, sütőben félóraig sütjük. Ugyanabban a tálban, vagy kiborítva is tálalhatjuk.

Kávégég. Két tojás fehérjét 18 deka cukorporral és 3 evőkanál feketekávéval habustben tűzön fővő víz felett addig verünk, míg sűrű habos lesz. Akkor a tortát gyorsan bevonjuk vele, mert hamar szárad.

RECEPTEK

Angol pudding. Tíz tojás sárgáját 30 deka cukorral elkeverünk, adunk hozzá két tojás fehérjét, egy citrom reszelt héját, 25 deka lisztet, 20 deka mazsolát, ugyanannyi aprószőlőt, 15 deka vagdalt mandulát, 10 deka citronádot, 10 deka cukrozott naraneshéjat. Puddingformába öntjük, egy óráig sütjük, citrom mázzal leöntve tálaljuk.

Tomka Lia, Békéscsaba.

Kis lakások
nagystilű berendezésében

a Bútorcsarnok Szövetkezet Lakásművészeti osztálya specialista
VIII., Rákóczi-út 7. (Pannónia mellett)

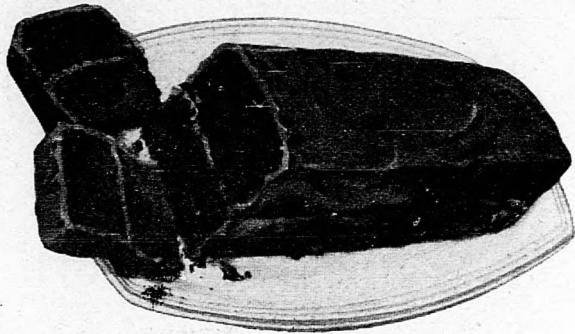
Hajhullás, korpásodás
ellen

TRILYSIN

klínikailag kipróbált
biológikus hajerősítő

Pozsonyi rétes. 30 deka lisztet egy egész és 2 tojás-sárgájával, 2 deka tejben áztatott élesztővel rétestészta keménységűre gyúrunk. Azután 25 deka lisztet 20 deka zsírral összedolgozunk. A két tésztát összenyújtjuk és egy óráig pihenni hagyjuk. A nyújtást háromszor ismételjük. A következő töltelékkel töltjük: 15 deka cukrot, 20 deka diót és 2 tojás habját összekeverünk. Ha a tésztát összeraktuk, a tetejét izzel megkenjük és a maradék tésztából rudakat sodrunk reá. Lassú tűznél sütjük. Tálaláskor hosszú szeletekre vágjuk és vaniliás cukorral behintjük.

Sviatkó Erzsébet, Sárospatak.

Csokoládétorta

Vajas perecek. 30 deka lisztből, 20 deka vajból, 6 deka forrázott mandulából, 6 deka cukorból, 2 tojás sárgájával tésztát gyúrunk, kinyújtjuk, tetszés szerint apró formákat vágunk ki belőle, szép sárgára megsütjük és vaniliás porcukorral behintjük. özv. Funák Károlyné, Kistarcsa.

Erzsébet kocka. 22 deka vaját, 30 deka lisztet, egy egész tojást, egynek a sárgáját, egy likörös pohár rumot a gyúró-deszkán összegyúrunk. Kinyújtjuk késfoknyi vastagra a tészta felét. Tepsibe tesszük és savanykás izzel megkenjük. Töltelék: 5 tojás sárgáját 20 deka porcukorral

Boon Cacao

OLCSÓ, TÁPLÁLÓ VACSORA

habzásig keverünk. Beleadjuk az 5 tojás fehérjéből készült kemény habot, 22 deka darált diót, vagy mogyorót és a lekvárra öntjük, egyenletesen elsimítjuk. A megmaradt tésztából vékony rácsokat készítünk és a töltelék tetejét berácsozzuk. Megsütjük, kockára vágjuk és vaniliás porcukorral meghintjük. Fogolyán jegyzőné, Szeghalom.

Tejpite. Négy tojás fehérjéből habot verünk, adunk hozzá 8 deka olvasztott vaját, 4 kanál porcukrot, 4 tojás sárgáját, kevés sőt, 4 evőkanál lisztet, félliter tejet. Vajjal kikent tepsiben megsütjük, felgöngyöljük. Ha előételnek használjuk, cukrot nem adunk hozzá és gombával, vagy sonkával töltjük. Babuczay Miklósné, Esztár.

Vízben kelt kifli. Félkiló lisztet negyed kg. zsírral jól eldörzsölünk. Adunk bele két tojás-sárgáját, egy kanál bort, fél evőkanál cukrot, egy csipet sőt, két deka élesztőt. A tésztát jól eldolgozzuk és zsírral megkent ruhába téve egy óráig hideg vízbe állítjuk és kelni hagyjuk. Meglisztezett deszkán apró kifliket formálunk belőle és gesztenyepürével, vagy lekvárral megtöltjük. Tojásba és cukros mandulába mártva a tetejét, sütőbe tesszük és lassú tűznél megsütjük. Moldvayné, Gyoma.

Csehipimasz burgonyából. 10 darab sárga főtt burgonyát szítan áttörünk, hozzáteszünk egy tojásnagyságú zsírt vagy vaját, egy egész tojást, 3 tojásnak a sárgáját és egy kevés sőt. Mindezt jól összekeverjük és csehipimasz-sütőben forró zsírban kisütjük. Szítan áttört jó tehéntúrót szórunk rá, tetejére pedig szép barnára sült apró tepertőt hintünk. Izlés szerint tehetünk rá finomra vagdalt friss kaprot. Dr. Marossy Kálmáné, Bpest.

A lakásberendezés legelőkeltebbjét mutatja be a **Bütorcsarnok Szövetkezet Üllői-uti helyiségében, a hatalmas méretű belépő és nagy csarnok, valamint az emeleten felsorakozó mintatermekben a szebbnél szebb bútorok, melyek kiváló iparművészek és műiparosok készítményeiből erednek. Egy személynőnyörködtető látványos és izléses kiállítást rendeztek. A kiállítás díjtalan. Megtekinthető Üllői-út 18. sz. alatt naponta 8—6-ig.**

KÉPREJTVÉNY MEGFEJTÉSE

Lapunk szeptember hó elsejei számában gyermekek részére közölt képrejtvényt sok kisbarátunk megfejtette. A helyesen megfejtők között az alábbi jutalmakat sorsoltuk ki:

I. jutalomdíjat: egy szép meséskönyvet nyerte: Ágoston Icus, Császárs.

II. jutalomdíjat: egy szép meséskönyvet nyerte: Parupka Dusóka, Budafok.

III. jutalomdíjat: egy szép meséskönyvet nyerte: Guthy Margit, Vásárosnamény.

Többi kis barátunknak, akik szintén helyesen fejtették meg a képrejtvényt, ajándékol egy „Fütyös Ferkó“-t és egy „Hóskakas“ kis meséskönyvet küldtünk: Tóth Gyulács kisgyermekének Mende, Jankovich Mária, Ujpest, Gyüry Gyula Tiszafüred, Noskó Eta és Magda Pásztó, Sokesics László Szeged, Kiss Margit Kiskunhalas, Tóth Bélus és Magdus Drágszél, Horváth Magdi Sopron, Korányi Etelka Mezőkövesd, Németh Terike Dorog, Lestyán Erzsóka, Neugebauer Jucóka, Budapest.

Kichler szücs

EGYETEM-TÉR 5. ○○○ AUT. 873-75.

Köszönöm!

Nagyon-nagyon köszönöm azt a sok száz, meg száz levelet, melyekkel az ország minden részéből: városokból, falukból, tanyákról felkerestek kedves előfizetőink s egyenként a legszebb elismerés, elragadtatás hangján emlékeztek meg lapunk e hó elsejei számához csatolt színes divatmellékletünkről. Szerettem volna ezekre a végtelenül kedves, meleg és szeretetről tanuskodó levelekre külön-külön levélben küldeni el leghálásabb köszönetemet, de erről a vágyamról, adminisztrá-

ciónk rendkívüli megterhelése miatt, legnagyobb sajnálattal bár, de le kell mondanom. Megőrzöm legkedvesebb emlékeim között ezeket a páratlanul értékes leveleket, melyeknek minden egyes betűjét megaranyozta a lapunk iránti mély bizalom és őszinte szeretet. Ennyi kedvesség, szeretet felujjongásán azonban mégsem tudok egyszerű köszönettel átsiklani. Ugy érzenem, hogy előfizetőink páratlanul álló, egyöntetűen megnyilvánult szeretete ezek után még sokkal többre kötelez. Ha eddig minden gondolatom az volt, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapja minden tekintetben házgapótló legyen,

ma még inkább kötelességemnek ismerem, hogy lapunkat nemcsak belsőleg, de külsőleg is olyan disztignált formába kell öltöztetni, amely belső tartalmának hű kifejezője, méltó reprezentánsa legyen. Lapunk évről-évre, fokról-fokra beigazolta, hogy a haladás létráján fölfelé halad. Igérem, hogy a jövőben sem fogunk egy ponton megállani s ha visszatekintünk a múltba, csak azért tesszük, hogy lapunk támogatói szeretetéből erőt, kitartást merítsünk munkánkhoz. A most megnyilvánult impozáns szeretethez méltóan elhatároztuk, hogy lapunkat jövő ilyenkorra egész terjedel-

mében krómópapíron — olyanon, mint lapunk fedőlapja, — állítjuk elő, hogy uriasszonyaink otthonának külsőleg is díszére válják. Hogy ideális, magas-tos terveinket teljes egészében valóra válthassuk, kedves olvasóink szeretetéhez hasonló őszinte szeretettel kérjük, támogassák lapunkat továbbra is pártfogásukkal és a Magyar Uriasszonyok Lapja a legnívósabb, a legszebben pompázó lap lesz. Ismételten köszönöm, nagyon köszönöm kedves olvasóink szeretetteljes sorait

a szerkesztő.

TANÁCSOT KÉRNEK

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek a krumplicukor receptjét lapunk útján beküldeni. Hálás köszönettel. W. Kálmáné.

Ki tudna tanácsot adni kedves olvasótársnőim közül, hogy fagyott orr pirosságát mivel lehetne elmulasztani. Próbáltam egész forró és utána hideg borogatást alkalmazni, de nem használt. Orvosi recept sem segített. Amint ősszel a hideg beáll, rendszeren ekkor kezdődik és csak a forró nyári napok alatt szűnik meg. Szíves tanácsukért „örökké hálás volnék.“

Kérem kedves olvasótársnőimet, ajánljanak egy elsőrangú tánciskolát, hol kizárólag keresztény fiatalság tanul. Szíves tanácsukért előre is hálás „Nárcisz.“

Alábbi dalok szövegét kérik kedves olvasóinktól:

„Solvejg dala“ magyar szövegét, „Régi előfizető.“ Murgács Kálmán nótáját: „Asszonyom ne írjon bús levelet nékem“. „Szombathelyi előfizető“, „Csak egy szál virágot“ és „Kié vagy, mond“ B. Böske, „Hideg szobor vagy, meg sem értenél“: „Budai asszony“. „Az a fehérrózsa vélem hull a sirba“ és „Szerelmünk mint virág a hófuvatban, elhervadt máris, mielőtt kinyílt“: Diószeghy Márta, „Tarka fényes kávéházban primás voltam én.“ „Felsőgödi előfizető.“

Kedves olvasótársnőimet kérdem, tudnának-e ajánlani valami hathatós módszert az idegek általános erősítésére, amittől enyhülne az állandó ideg-zsongás, álmatlanság, erőtlenség. Gyógyszerek nem használnak. Nagyon hálás lennék, ha valaki olyantól kapnék tanácsot, ki eredményesen használt már valami idegerősítő kurát. „Régóta szenvedő.“

ÜZENETEK

Midőn Nagyságos Asszonyunkat újból előfizetőink között üdvözljük, méltóztassék megengedni nekünk, hogy ebből az alkalomból küldött alábbi szíves sorával e helyen eldicsekedhessünk:

Igen tisztelt Szerkesztő Ur!

Igaz örömmel vettem nagybecsű lapjának rendkívül kedves és értékes ajándékát, az igen szép kézimunkákat, melyek úgy kiválóan finom anyagukkal, mint előrajzolással végtelenül megnyerték tetszésemet.

Őszinte elragadtatással nyilatkozom a mi kedves és igazán szeretett lapunkról, a „Magyar Uriasszonyok Lapja“-ról, mely úgy kiállításában, mint szépirodalmi és társadalmi részében, valamint élvezetes szerkesztői üzeneteiben és igen gyakran kedves ajándékaiban méltán megérdemli azt a nagy-nagy szeretetet és ragaszkodást, mely előfizetői és olvasói tábora részéről éri.

Kellemes meglepetésül szolgált, amint nagybecsű lapjuk oldalai között lapozva, a kézimunkamellékletet felfedeztem. Megvallom, a múltban azért váltam meg nagybecsű lapjától, mert nem volt kézimunka-melléklete, képzelheti Szerkesztő Ur örömemet, amint ezt a részemről eddig sajnálat nélkülözött mellékletet is megtaláltam.

Isméremem körében meleg szeretettel fogom propagálni ezt a végtelenül kedves, szórakoztató, hasznos és gazdaságos lapot és igyekezni fogok minél több előfizetőt szerezni, hogy nagybecsű lapja az eddigi nyomdokokon haladva, minél intenzívebben tölthesse be hivatását és az úriasszonyok nélkülözhetetlen szellemi tápláléka legyen.

Értékes ajándékukért ismételten hálás köszönetem kifejezése mellett vagyok a Szerkesztő Urnak

kiváló tisztelettel:

Kovács Józsefné, Budapest.

Hálásan köszönjük, hogy lapunkat ismételten kitüntette szeretetével és most már reméljük, hogy minden kívánságát kielégíthetjük lapunkkal, melyet nemcsak kézimunka, de divatmelléklettel is kibővítettünk, hogy előfizetőink mindazt megtalálják benne, amire szükségük van otthonukban. Szív. üdv. Szerk.

Az emberi hajra a test egészségi állapotának minden megzavarása káros hatással van. Különösen a cholestrin hiánya okoz zavart a haj ép-ségben maradása körül. A Trilysin biológikus hajerősítő igyekszik ezen segíteni és ezért egyedülálló szer a hajhullás, korpásodás és őszülés ellen, valamint a mindennapi hajápolásra.

Igen tisztelt Főszerkesztő Ur! Előfizetésem megújításakor kívánságomra a kiadóhivatal megmutatta a legújabb kézimunka ajándékot, melyet felette nagy örömmel és boldogan tekintettem meg. Ha őszinte és a látottakhoz hí akarok lenni, csak annyit írhatok, hogy a kézimunka anyag minősége páratlanul értékes, a mintáját pedig a lapban minden olvasótársnőm megbíráhatja. Kézimunkázni nekünk nőknek mindig élvezetet szerez, de a bemutatott anyagra, több, mint élvezet lesz. A magam részéről elsősorban a Szerkesztő urat szeretném biztosítani hálámról és köszönetemről, hogy ennyi gonddal és fáradtsággal válogatja meg a nekünk adandó ajándékait, melynek értéke sokkal több, mint amennyit mi szeretetünkkel viszonzni tudunk. Híszem, hogy ezért a kivételes értékű ajándékért a hála egy-egy új előfizető szerzésében mindnyájunk részéről kifejezésre fog jutni a M. U. L. iránt. A magam részéről ezt már előre is biztosítom.

Főszerkesztő úrnak és a M. U. L.-nak őszinte híve: Bognár Cica, Szombathely.

„Dorozsmai nótakedvelőnek.“ „Kalarábé nem való a kecskének“ dal kot-tája beszerezhető: Nádor Kálmán, Budapest, IV., Károly körút 8. számú zeneműkereskedésében.

„Kalarábé nem való a kecskének Öregember fiatal menyecskének, Mert az öreg se lát, se hall, szegény [már Mikor a menyecskék után legény jár.

Eresz alján azt csicsergi a fecske: Száz leánynál többet ér egy menyecske. Mert a leány esze a főkötő után jár, A menyecske pedig csak a csókra vár.

Már ezután magam is úgy csinállok, Leány helyett asszonymnak kurizálok. Ráborulok patyolatos vállára, Osztt füttyülök a világ minden lá-[nyára.“

Küldi: szeöldmeteri Dömötör Aurélné.

RADION EGYMAGA MOS!

Gyártja: Hutter József szappangár — Olajipar rt.

BUDAPEST

VII., Erzsébet-körút 6. szám.

Telefon: József 461—91, 92, 93, 94.

Sanalbin

FOGPÉP ÉS SZÁJVIZ

„Főorvosné.“ Kedves lapunk útján kért „Narancs-likőr“ és „Dió-likőr“ receptjét megküldöm. A narancs-likőrt az alábbiak szerint szoktam készíteni: Másfél kiló kockacukorral ledörzsölön két citromnak és két narancsnak a héját, azután a cukrot egy cserép lábosba teszem és annyi vizet öntök rá, amennyit felvesz. A narancs és a citrom levét beleszavam a cukrosvízbe, lángtűzre teszem és mikor erősen fő, öntök bele két liter 40 fokos szesz és a cukorral együtt jól elfőzöm egy negyedóraig. Negyedóra múlva a tűzről le vesszük, egy kevés narancs-eszenciát is öntünk bele és üvegbe töltjük. Egy hétig mindennap felrúzzuk, azután szűrjük át ruhán és tiszta üvegbe öntsük. Mentől tovább áll, annál jobb. Diólikőr: Egy háromlitéres bőszerű üvegbe tegyünk karikára vágott hús fiatal zöld diót, hús szem szegfűszeget, két darabocskát fahéjat, egy kiló cukrot. Ezeket kevés vízzel főzzük fel, öntsük üvegbe és töltjük tele az üveget törköly pálnakával. Az üveget időnként rázzuk meg. 4—5 hét alatt összeérik. Aki édesebben szereti, két kiló cukrot tehet bele. Üdv. „Földbirtokosné.“

„Szomorú asszony.“ Valamiképpen meg kell győznie a férjét, hogy egyezzen bele a válásba, mert a jelen körülmények között együttélésük már tarthatatlan. Nincs joga, hogy visszatartsa, mert mindkét részről megszűnt az a kapcsolat, melynek alapján a házasság létrejött. Nem emberi, nem nobilis erőszakkal megláncolva tartani valakit, aki nem akar maradni. Hiszen éppen a házasság az az intézmény, mely legkevésbé tűri az erőszakot. És különösen nincs joga visszatartani akkor, ha különböző a felesége iránt. Egészen külön lapra tartozik aztán, hogy férjhez megy-e, vagy sem. Ez kizárólag Nagyságos Asszony szuverén joga és ebbe senki sem szólhat bele. Hogy a jövő mit rejt magában és mit tartogat számára, az éppen olyan titok, mint volt jelenlegi házassága azt megelőzőleg. Akkor sem sejtette, hogy ide fog vezetni s épp úgy rejtély, hogy mi következik egy új élet, illetve új házasság után. Miután elválásukat anyagi kérdés nem gátolja, mert mindkettőjük életstandardja biztosítva van, egyedül ami jót egymásnak tehetnek, hogy szépen,

harag nélkül elköszönnek egymástól, mint olyanok, akik ebben a kérdésben is megértették egymást s az egyik megy jobbra, a másik meg balra és nem lesz kellemetlen emlékek egymásról. Nem egy hasonló esetet produkált már az élet s mind között ezek a legideálisabb megoldások. A teremtés csodálatos emberpéldányai olyan sokszínű anyagból vannak alkotva, hogy szinte csodának kell tartani, hogy két ember egyénisége, természete úgy összehangolódjon, hogy gondolkozásban, érzésben egyé olvadhassanak. Ahol nem olvad tökéletes harmóniába a feleség és férj élete, ott kétségtelenül bekövetkezik a válság, amelyet lehet késleltetni, meghosszabbítani, de végeredményben nem lehet elkerülni. Már többször hangoztattam, hogy nem vagyok híve a válásnak, de mikor két ember megértetlenül vergődik egymás mellett, mintegy megláncolva, akkor nem lehet behunyt szemmel menni el mellettük és azt tanácsolni, hogy csak vergődjenek, csak kinlódjanak és csak tovább is zúzzák, ronsolják egymás életét.

SZÖRMEBUNDÁK

nagy választékban és mérték után készpénzárban, részletre legolcsóbban

HOFFER PONGRÁC

képesített szücsmester, IV., Eskü út 6. (Klotild-palota) Telefon: Aut. 875—62

tét, mintha erre tettek volna esküt. Hiszen sokszor meg volna mindkét félben a jó szándék, hogy megteremtésük az otthon egyetértését, de a természetek különbözősége felborítja. És felborítja mindannyiszor, ahányszor csak alkalom adódik, hogy a pozitív és negatív természetek összeütközhetnek. Ilyen körülmények között természetes, hogy meg akarnak egymástól szabadulni. Talán egyetlen gondolatuk sincs, amely ne a szabadulás módja, lehetősége körül forogna, de nem mernek hozzányúlni, mert mindenféle szempontba ütközik szándékuk. Katasztrófát idézhet elő, ha a megoldást egyik fél önzése meg akarja gátolni. Optimizmus volna azt hinni, hogy ennek a kérdésnek befejezését az időre lehet bízni. Nem árucikkről, emberi életéről van szó, emberi élet békéje, nyugalma tétetett mérlegre, s mint legfőbb értéket kell tekintetbe venni, amelynek minden elmúlt percéért felelős, aki leigáznai és megfosztani akarja szabadságától, jogaitól. Ha semmi más, de az erőszak, a házastársi jogokra való hivatkozás kiábrándítólag hat és leküzdhetetlen ellen-szenvet szül. Sisifusi erővel sem lehetne megbirkózni vele. Amily roman-

Szabás és varrástanítás

legújabb módszer szerint urihölgyek részére
B.-né Paller Amália Calvin tér 8. II. emelet.
Vígyszat! Nem első emeleten.

tikus lélekkel megy a házasságba a nő, épp olyan szatirává alakul át benne az örökké tartónak hitt érzés, ha nem találja meg az áhitott harmóniát. Csak akkor válik még bonyolultabbá a házasság kérdése, ha a szereplők komédiává alacsonyítják és nem fogják fel egyszerűségében fenséges voltát. Nincs az a fejetetejére állított cirkuszi bolondság, mint amilyennel egyes házasságok produktumai jövőtől megismerkedhetünk. Ha idáig fájulhat egy kultúr emberpár szövetkezése, mindkét fél vonja le a konzekvenciát és nyújtson bucsúzásra kezét egymásnak. Nincs tovább. Nagyságos Asszonyt üdv. Szerk.

„Szeretem a cigányzenét.“ Kívánságára a kért dal szövegét küldöm: Ne szidjatok soha engem, mert a szí-

[dást nem érdemlem

Nem tudok más lenni.

Hisz' a'kinek a szíve fáj s hajnalban is [borozni jár

Nem lesz abból semmi.

Szeretem a cigányzenét, az italból [sohsem elég

Rohanok egy züllött, sötét elmulás [elébe;

Éjszakáról-éjszakára ezt húzatom a [csárdában

Vége van már, vége...

Akkor sirassatok engem, ha majd itt [benn a szívemben

Elfogytak a nóták.

Szomorú lesz oly kietlen, mint egy [borús őszi kertben

A hervadó rózsák.

Hadd menjek én feledőbe, vigyetek a [temetőbe,

Véssétek egy szürke kőbe, ezt a kevés [pár szót:

Volt egyszer egy koldusszegény, dalos- [szívu nótás legény,

Kár volt érte, — kár volt...

Kottája beszerezhető Nádor Kálmán zeneműkereskedésében, IV., Károly-körút 8. Szív. üdv. Papp Endréné, „Vidéki előfizető, M.“

„Első próbálkozás.“ Mint első kíséret, megjárja, de ebből még nem lehet kellő ítéletet alkotni. Lehet, hogy további próbálkozása több eredménnyel jár, mert a mostaninál jelentékenyebb dolgot várunk. Szerk.

„Hlabecz Etus részére küldjük a kért dal szövegét:

„Fa leszek, ha fának vagy virága.

Ha virág vagy, én harmat leszek.

S harmat leszek, ha Te napsugár vagy, Csakhogy lényink egyesüljenek.

Lányka, hogyha Te vagy a menny- [ország,

Akkor én esillaggá változom;

Lányka, hogyha te vagy a pokol.

Hogy egyesüljünk, én elkárhozom.“

„Egy bonyhádi előfizető“, „Hanzsusi“, Babócsné huga: Mária.

Süssünk, Főzzünk a Dietikus **VENUS** Kókuszt Ételsírral.

100%-os garantált zsirtartalommal. Minden fűszer és csemege-üzletben kapható.

Gyártja: Olajművek Rt. Kohn Adolf és Társa

Budapest, V., Zoltán ucca 16. sz. :: Telefon 208—22 vagy 257—68.

Az „OH-RIS“ kozmetikai gyár elsőrendű kölni-, krém-, szappan- és pudinggarnitúrából álló értékes ajándékát ez alkalommal dr. Jávor Pálné Bpest, Tóth Józsefné Deveser és Kovács Ilonka Rákospalota nyerte meg. A nyeremény-tárgy bármikor átvehető az „OH-RIS“ kozmetikai készítmények lerakatában, Budapest, IX., Messter-u. 4. Illatszertár. Vidékre a cég postán küldi el.

„Hálás előfizető“-nek küldöm a kért nóta szövegét.

„Nem az enyém a szerelmed,
Mégis titkon hozzád kerget a lelkem.
Árva szívem oda tapad,
Ahol ringó derekadat ölelem.
Lát a szemem, akárhol jársz,
Üzenetet bárkitől vársz, megérezem.
Csak azt lesem, ki után jársz,
Én Istenem, jobb volna már nem
[élnem.

Lopva járok az ajtódra,
Csak úgy titkon, tolvaj módra, zo-
[kogni.

Árva szívem fel-fel sóhajt,
Mért nem szabad a szívemnek szeretni.
Nem hagylak el olyan könnyen,
El kell sírnom minden könnyem utá-
[nad.

Hogyha aztán beszélsz velem,
Sápadt arcom, kisírt szemem, ne lás-
[sad.“

Shív. üdv. N. Ilus, Pesterzsébet.

„Klára.“ Mivel a haj természetesen takarja fejünket, nem nagyon ajánlható annak teljes eltávolítása. Egész-séges ember részére a nyak kiborotvá-lása káros következménnyel nem járhat. Mégis meggondolandó a dolog, mivel a nyakban végződnek a hátsó fej-idegek, melyek a fej hátsó részében minden érzést felvesznek és továbbítanak. Ha a nyaktáját a hideg ellen védtelenül hagyjuk, könnyen kaphatunk fájdalmas és gyógyíthatatlan neuralgiát, amely ugyan nem életveszélyes, de kegyetlen kínokat okoz. Éppen ezért a reumára hajlamos egyének óvakodjanak a nyak kiborotválásától.

„Cserkész barát“-nak üzenem, hogy Alexi Sándor lakcíme: Budapest, IX., Telepi-u. 24. sz. I. 15. „Budapesti.“

„Beteg az én édesanyám.“ Finom lira, de verselése kezdetleges. Még sokat kell fejlődjön. Üdv. Szerk.

„Egy budapesti előfizető. Foggyökérgyulladás gyógyítja a zsályatea, melyet úgy készitünk, hogy egy liter vízbe egy kávéskanál zsályát teszünk, jól felfőzzük és langyosan következőképpen használjuk: óránként egyszer öblögetjük vele a fogat, mindaddig, amíg fáj. „Egy előfizető.“

DEMALGON-tablettákat FEJ-, FOG- ES IDEGFÁJDALMAK ELLEN

GRAFOLÓGIA

R. J. Aprólékos, néha kicsinyes. Hamar sértődik. Szívesen veszi, ha méltatják. Nehezen határozza el magát döntő dolgokra. Szeret utazni.

Fehér orgona. Érzékeny, lágyszívű. Ha valamit a fejébe vesz, energikusan hajtja végre. Nagyon értelmes, művészi hajlamai vannak, sőt bizonyára tett is már kísérletet.

Egy zalaegerszegi előfizető. Érzelmes, gyakran érzékenykedő természet, mély vonzalommal minden természeti és emberalkotta szépség iránt. Erősen kifejtett utánzási vágy dobog benne. Kissé hirtelen, de a fellobbanás után megbocsátó. Szereti a külsőségeket.

A FRIEDLER-féle szabadalmazott

GAMMA

hajnövesztő
egyszermind a hajhullás, kopaszkodás, hajmolyosodás leg-tökéletesebb gyógyszerere.

GAMMA

hajszippan
a leg-tökéletesebb hajmosószer.

Orvosilag kipróbálva és ajánlva.

Kapható minden gyógyszerárban és drogériában, valamint a FRIEDLER-laboratóriumban. Budapest, VII. Murányi u. 48. Telefon: J. 464-71.

Diabolka. Erős kritikái hajlam. Kissé ideges, olykor exaltált is. Az élet valóságai elől szeret álomvilágba menekülni. Logikája szilárd, vitatkozó kedvű, nem tűr ellentmondást. Társaskörében respektálják. Túlsokat olvas.

Örült jó. Egy kicsit anyagias gondolkodású. Ingerlékeny. Nagyratörő, Feltétlenül vérszegény.

„Én.“ Férfias akaratűző. Nem tűr ellentmondást. Kevés jóbarátja van, pedig lelki gazdagságával nagyobb kört tud lebilincselni. Feltűnően ideges.

Schw. Anna. Szerető, közvetlen, meleg szív. Mindenki nagyon szimpatikusnak találja. Kissé elmosódó karakter, sok hajlammal a nyugalmas, nyárspolgári életre. Igen dolgoz, de valami komolyabb munkára vágyik. A romantikus iskola híve.

Vajdahunyd. Rajongó, de azért passzív. Könnyen hevül, hamar lehül. Lelkiismeretes a munkában.

Egyszerű idősebb nő, jó bánásmód, ellátás és zsebpénzért gyermekek mellé dadának is elmenne. Cím: „Megbízható“ jelige alatt kiadóban.

Német nevelőnőt fölveszek dél-utánra fiaimhoz, esetleg szobáért. Ugyanott szoba kiadó. Bakács-u. 3., II. em. 11.

Sch. J. Életerős, nagyratörő. Szereti a mozgalmas életet. Valami nagy szándék alakul ki a lelkében, de még nem öltött végleges formát. Kis dolgok felidegesítik. Valaki az útjában áll.

Egy orvos kislánya I. Nem tulságosan szorgalmas. Vidám, csapongó kedély. Munkakörében kissé felületes. Csökönysége miatt gyakran van öszszetűzése a környezetével.

Egy orvos kisleánya II. Kezdetleges logikájú. Határozatlan. Csekély érdeklődés szellemiek iránt, de azért fejlődésképes.

Egy vadvirág. Kedves, okos és lendületes, tele friss életkedvvel és becs-vágygal. Több önállóságra kell törekednie, mert erősen befolyásolják.

Kékszemű szöke. (Együttal „Kékszemű barna“ és „Kékszemű fekete“ is.) Maga kis ravasz! Ugyanazzal a kézzel háromféle írást produkál. És azt hiszi, hogy az élesszemű grafológus falhoz lehet állítani? Most per-sze az a kérdés, melyik írásra válaszoljak: a „szökére“, „barnára“, vagy a „feketére“? Maradjunk a „szöke“ mellett, mert ez az írás látszik természetesebbnek. Nos, ez a „szöke“ egy kedves, kissé ábrándos fiatal leány, aki sok hittel és reménnyel vág neki az életnek. Nem tulságosan szorgalmas teremtés, pedig még sokat kell tanulnia. Öszinteség dolgában nem állja ki a tűzpróbát, de sok egyéb ere-nye feledteti ezt a kis hibát. Legtöbb tehetsége a rajzolóshoz lenne. A má-sik két írás nem alkalmas grafologi-zálásra, mert el van ferdtítve.

Szonja 17. Áradzó, tiszta, fogé-kony lélek. Nagyon kíváncsi természet, de nem tulságosan alapos. Sok barátot fog szerezni az életben nyilt-ságával és kedvességével. Ismeretei még hiányosak, sokat kell tanulnia. A műipar iránt különösen érdeklődik. Erősen kifejtett érzeke van a család-sság iránt. Nagyon szereti az okos öregeket. Idősebb korában anyáskodó természetű lesz, mert kitűnő idegrend-szere van. Mérgeledni nem tud, leg-főlebb duzzogni. Haragtartásra kép-telen.

Solveig 18. Lelkes, barátkozó ter-mészet, rendkívüli fogékonysággal a magasabb kultúra iránt. Vidám alap-tónusú, de gyakran csaknem búsko-morságba esik az öt körülvevő társa-ság kicsinyességei miatt. Emiatt nagy-on érzékeny is. Rajong a zenéért. Nagyvárosba kívánczok, Pillanatnyi-lag egy fővárosi fiatalember hatása alatt áll. Az első szerelmen nagyobb megrázkódtatás nélkül fog átesni. E-bben főleg szüleitől öröklött józsága lesz segítségére.

PURGO

BAYER

Csak ezen
felirattal
valódi

APRÓHIRDETÉSEK

E rovatban kizárólag előfizetőink privát hirdetését negyedévenként egyszer, 15 szó terjedelemben díjtalanul közöljük le. Jelíges hirdetés esetén 1 pengő a hirdetéssel egyidejűleg beküldendő a beérkező válaszlevelek továbbítására. Nem előfizetőink részére a hirdetés díja szavanként 10 fill.

Páratlanul olcsón világ-márkás zongorák, pianinók részlet-fizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés **Ehall zongoratermeiben, Andrássy út 15. „Országos tisztá kassinó szállítója“.**

Perzsa- és más szönyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközök. A lap előfizetői részére 10 százalékos kedvezmény. Cím: Tcharhoukian Vosdanik, Bpest, IV., Városház-u. 10. (Pilvax-köz 5.) Telefon: Aut. 897-86.

Csecsemő-gondozónő, kitünő bizonyítványokkal ajánlkozik keresztény úricsaládhoz vidékre és helyben. Cím: Csecsemőgondozónő, Bpest, Liliom-u. 2-4. I. 17.

Szarvas legszebb helyén újonnan épült 3 szobás teljes komforttal ellátott két modern házam kedvező fizetési feltételek mellett eladó. Érdeklődni lehet Barton Vencel építési vállalkozónál, Szarvason.

Férjhezmenne 20 éves szőke leány, megfelelő hozománnyal, jobb állású állami tisztviselőhöz. Leveleket „Kiváncsi“ jelige alatt kiadóhivatal továbbítja.

Műbutorasztalos, ügyes, megbízható jutányos áron dolgozik, javítást, burtortisztítást házánál is elkészíti. Cím: Deák, Csaba-u. 7/b., II. udvar, II. 3.

Intelligens, perfekt szabónő keres megfelelő állást, vidékre is elmegy. Cím: Pajor, Újpest, Tavasz-u. 24.

Vennék olcsón, kézből keveset használt, csukott, kisebb személyautót. Ajánlatot „Komoly vevő“ jeligére kiadóhivatalba kérek.

Középkorú, megbízható nő gyermekek mellé, vagy háztartásba ajánlkozik. Igen takarékos, szorgalmas, megbízható. Leveleket „Jólelkű“ jeligére kiadóhivatalba kérek.

Jócsaládból való középkorú nő elmenne házvezetőnőnek, vagy szakácnőnek keresztény családba. A háztartás minden ágában jártas, szépen kézimunkázik. Megkeresést fizetés megjelöléssel kérek: Körmend, Arany János-u. 9. címre.

Intelligens urileány gyermekek mellé ajánlkozik, esetleg komornai, vagy társalkodónői állást keres. Steegmüller, Szentivánfa, Vas-m.

Kottanévelő zongorajátzás tökéletes kísérétszerkesztéssel négyhónapos tanfolyamon elsajátítható zenetanárnál. Lipót-körut 10. Megbeszélés kettőtől ötig. Gyakorlás!

Megutam a magányt és a létért való küzdelmet. Melyik középkorú, egyszerű, jobb állású úriember venne feleségül egy 33 éves nyolc év óta özvegy, erősen molett, jókedélyű, gyermektelen, szerény, katolikus, állami tisztviselőnőt, kinek berendezett főbérleti modern lakása, 200 pengő havi jövedelme van? Aki megértő feleségre és igazi otthonra vágyik, írjon Kubinyi Gizella, Üllői-út 192. Gimnázium, Kispest címre.

Intelligens, komoly, árva urileány anyahelyettesi, házvezetőnői, vagy házikisasszonyi állást vállal kis családnál, magányos úrnőnél, vagy úrnál. Hosszú éves bizonyítványokkal rendelkezik. A háztartás minden ágában jártas. Címe: Schmidl Cecília, Zugló, VII. Bosnyák-u. 16., I., 4.

Keresztény urinők és leányok megvarrhatják ruháikat úriasszony szakszerű felügyelete mellett a délelőtti órákban havi 15 pengő ellenében, ugyanott a legdivatosabb ruhák rendelésre jutányos áron készülnek. Cím: IV., Váci-utca 46., IV., 2. Taf-fernerné.

Jobb családból való tizenkilenc éves gyermekszerető leány elmenne gyermekek mellé. Ugyane címen takarító is ajánlkozik. Csabai Rózsi, Budapest, Király-u. 34.

Pénztárnoknői, vagy eladónői állást keres tizennégynyi gyakorlattal rendelkező urileány. Kitünő bizonyítványokkal. Cím: Kremmer, Tompa-u. 11., I. 14.

Diplomás úriember, ki saját vagyonnal rendelkezik, olyan szolid urileánnyal szeretne megismerkedni házasság céljából, ki hasonló vagyonnal rendelkezik. Cím: „Karácsonykor“ jelige alatt kiadóban.

Vargányagomba, napon szárított kiváló minőség 18 pengő, ugyanezen minőség kemencében szárított 13 pengő, vékonyhéjú dió 1.50 fill., törpebab, fehér, gyöngyösi különlegesség 80 fill., cukorbab 70 fill., füstölt sertés kolbász, kitünő minőség 3.90 kg.-ként, postán, utánvétellel. Kormos Mihály, Gyöngyös.

Muskotálybor különleges, a borok királya, 1.08, leánykabor 1 pengő, rizling rajnai 84 fill., burgundi vörös pecsényebor 84 fill., nemes kádarka siller 58 fill., literenként, kölcsönhordóban, utánvétellel. Már cca 60 liter szállítok. Bárány Orczy János bor-gazdasága, Gyöngyös.

40 éves, kis iparüzemmel rendelkező özvegy asszony férjhez menne idősebb úriemberhez, ki vagy jól dotált állással bír, vagy az üzletében segítőtárs lenne. Leveleket: „Extravagáns“ jeligére kiadóhivatalba kérek.

Jól kifejlett pékingi kacatörzsek egyenként is jutányos áron kaphatók, Sztrányai György intéző neje-nél, Abony, Pest m.

Csemege akadémézet szállít 5 kg.-os postabödönben 11 pengőért Girst József méhés, Paks, Fő-u. 50.

Eladnám vadonatúj, legfinomabb minőségű perzsabundámat 1600 pengőért. Nekem nagy és bő. Cím: VIII., Kőrös-u. 28., II., 3. Megtekinthető d. e. 11 óráig.

Megbízható úriasszonyt keresek könnyen eladható iparművészi kézimunkáim eladására, haszonrészese-dés mellett. Kovács M. Szeged, Attila-u. 4 szám.

Szerényigényű német leányt keresek 5 éves fiamhoz. Gulás Jánosné, Tápia-tele.

Fiatal nő egyszerű háztartás vezetését vállalná, gyermektelen házaspárnál. Cím: „Lelkiismeretes“ jelige alatt kiadóhivatalban.

Idősebb, jó kondícióban levő, jó kedélyű, de tüdőcsúshurutos nő elmenne hasonló beteg mellé gondozónak, társalkodónak. Fizetést nem igényel, kis nyugdíja van. Ismeri a betegség kezelését, nagy segítségre tudna lenni. Cím: Berinkegy Győzőné, főmérnök özvegye, Pestújhely, Margit-u. 15/a. Szalay Sándorné címen.

Intelligens árva urileány ajánlkozik úricsaládhoz egy, vagy két gyermek mellé nevelőnőnek. Németül tud. Cím: Zimmermann Erzsébet, I., Krisztina-körút 17., fsz. 7.

Egyszerű, intelligens németleányt keresek 5, 7, és 9 éves gyermekeim mellé, akinek csak a gyermekek németül tanítása volna a teendője. Fizetés 20—25 P. Kitünő ellátásban részesül, családtagnak tekintjük. Cím: „Tanító neje“ jelige alatt kiadóban.

Urinőnél tiszta, féregmentes szoba fiatal hölgy, vagy egyetemi hallgató részére kiadó. Cím: I. Gregus-u. 6., II. em. 4.

Fajgalambokat, gyönyörű példányokat, máltait, angolgyölyvást, pávást, feláron szállít Hibaesek Kálmáné, Balatonendréd. Ugyanitt Leghorn, vörös-izlandi tojások előjegyezhetők.

Egyetemi hallgató gimnázista fiú tanítását vállalná. Cím: „Joghallgató“ jelige alatt kiadóban.

Gyermekszerető, intelligens németkisasszonyt keresek azonnali belépésre 3 és 9 éves gyermekeim mellé. Füzes-séry Istvánné, m. kir. honv. százados neje, Sátoraljaújhely, Meczner Gyula-utca 1. sz.

Perfekt soffórt keresek, ki szereléshez, javításhoz ért és könnyebb házimunkát is elvállal. Szilágyi Dezsőné, Sümeg, Zala m.

Eladó majdnem új National-kassza, jutányos áron. Ugyanott 5—600 literes káposztás hordó. Cím: Kereskedő Ferencné, Népszínház-utca 33. Hentes üzlet.

Feladás szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
Szerkesztő: tordai BÓJTHE ETELKA
Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza.

szo-nye-gen egy széttepett le-vel van egy e-gó ci-ga-tes a zon-go-ran
 u-tan is mecsesűtő-ké-tek e-tek És nem hagyta el soha so-ha-zen

Az aj-tó há-lan hecsuro-dik, ei-munt... Az a-korjost ba bele-bir egy
 A csi-kom perzen mit mindi-e-tek Ma szá-zi-ot-lam szé-pen csende-

lány... Kí-csi lány-rám ne sírjassz re-méj A
 sen...

sze-re-lem egy e-des bus sze-szély Az i-do e. szal mint a tis ma-

dár, Légy csak tite-mmel rád boldogság van. vár

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Foto: Molnár Erzsi, Rákóczi út

Vitéz OSZLÁNYI KORNÉLEK ILONA LEÁNYA